

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 7 ЛИПНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 27 VOL. CXII FRIDAY, JULY 7, 2006 No. 27

У ВР – нове „тривале" обговорення

КИЇВ. – У Верховній Раді України 6 липня тривало обговорення кандидатів на посаду голови. Фракція Партії Реґіонів висунула кандидатуру Миколи Азарова, „Наша Україна" – Петра Порошенка, Іван Бокий вніс кандидатуру Олександра Мороза, Володимир Яворівський – Івана Бокого. Останній взяв самовідвід. Петро Порошенко негайно зняв свою кандидатуру і закликав О. Мороза зробити те ж саме, а потім провести рейтинґове голосування у межах коаліції за кандидатури на посаду голови ВР.

Верховна Рада вирішила працювати 6 липня доти, поки не буде обрано голову. За таке рішення проголосувало 233 із 433 народних депутатів, зареєстрованих у залі. Не голосували у повному складі фракції БЮТ та „Наша Україна". Від фракції СПУ проголосувало 28 депутатів „за", з 33 присутніх.

Після понадтижневе бльокування трибуни парламенту її праці народні депутати 6 липня досягли компромісу. Коаліція виконає умови ультиматуму Партії Реґіонів. Фракції домовилися розподілити комітети за пропорційним принципом: 18 комітетів очолить коаліція, 15 комітетських портфелів отримають опозиціонери. За голову Верховної Ради, першого заступника та заступника депутати голосуватимуть таємно бюлетенями і окремо за кожною кандидатурою. „Наша Україна" заявляє про незмінність кандидатури Петра Порошенка на посаду голови ВР, повідомив провідник фракції Роман Безсмертний. Він нагадав, що, відповідно до коаліційної угоди, політичні сили пропонують свої кандидатури на посади. Від „Нашої України" кандидатурою на посаду голови ВР є П. Порошенко. „Кандидатура ця остаточна, і ніхто переглядати її не буде. І іншої кандидатури від „Нашої України" не буде", – сказав Р. Безсмертний. Суддів Конституційного суду приведуть до присяги до 24 липня, повідомив на засіданні парламенту провід-

(Закінчення на стор. 3)

Президент України В. Ющенко закликав до політичного діялогу

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 6 липня звернувся до усіх парляментських сил з вимогою продовжити політичний діялог, який „покладе край періоду безпрецедентної невизначености і бездіяльности єдиного органу законодавчої влади в Україні". За словами Президента, „довготривалий параліч Верховної Ради" викликає нерозуміння і розчарування у суспільстві. Він зазначив, що в Україні цього року вперше було забезпечено проведення чесних і демократичних виборів і вперше в національній практиці вироблено коаліційну угоду, на основі якої досягнуто згоди більшости депутатських фракцій. Втім, підкреслив В. Ющенко, замість початку повноцінного функціонування, ВР опинилася в кризовій ситуації. „Політична незрілість стала причиною бльокування парляменту. І як наслідок – зловмисне гальмування життєво важливих державних процесів і реформ та розширення загроз для демократії", – сказав він, наголосивши, що така ситуація є неприйнятною.

В. Ющенко підкреслив, що новообраний парлямент повинен приступити до праці, а для цього коаліція і опозиція мають продовжити переговори. „Вибір народу має бути і буде дотриманий. Коаліція зформує виконавчу владу, а опозиція отримає належні можливості для контролю за нею. Обидві сторони приречені на демократичний діялог. Мова ультиматумів – незалежно від походження – деструктивна. За його словами, у нинішній ситуації для розв'язання парляментської кризи політичні сили ВР в жодному разі не повинні припиняти переговорний процес, і мають розмежувати питання організації діяльности парляменту і формування виконавчої влади. При цьому, зауважив він, при формуванні органів ВР необхідно повною мірою дотриматися принципів європейського парляментаризму і адекватного представництва та забезпечення прав опозиції. Що стосується уряду, то тут, на переконання Президента, необхідно чітко і відповідаль-

(Закінчення на стор. 3)

Урбана-Шампейн: 25-та конференція з української тематики

УРБАНА-ШАМПЕЙН. Іл. – Від 19 до 24 червня тут, за ініціятивою „Української дослідної програми", очолюваної проф. Дмитром Штогрином, відбувалася тематично багатовекторна міжнародна конференція, присвячена українознавчій проблематиці. Учасниками цієї ювілейної конференції були вчені з ділянок гуманітарних та суспільних наук з Америки, Канади, України, Польщі, Італії, Великобританії, Сербії та Австралії. В цілому конференція, зокрема її 11 доповідей, була присвячена 150-ій річниці народження Івана Франка. З приводу 25-ої річниці чорнобильської трагедії був влаштований спеціяльний симпозіюм, на якому доповідачами були Дейвид Марпл – професор історії Альбертського університету, д-р Ігор Масник з відділу ракової епідемології та генетики Національного Інституту рака, проф. Кейт Бравн з університету Меріленду та Натанієл Трамбул з Вашинґтонськго університету. В конференції взяли участь п'ять ректорів українських університетів та три академіки НАН України.

За традицією цих конференцій, 23 червня, у вечірних годинах, відбувся „конференційний бенкет" з участю представників адміністрації цього університету. Під час бенкету академік Ярослав Яцків поділився своїми спогадами про його складний науковий досвід в умовах радянського режиму. Учасники бенкету висловили свою спільну подяку професорові Д. Штогринові за його довголітну подвижницьку працю у спорудженні української академічної програми в цьому університеті та організації цих унікальних в США конференцій. День до бенкету, теж поза сесійними засіданнями, проф. та бандурист Андрій Горняткевич з Канади, дав сольо коцерт.

На завершення конференції, в авдиторії музичної школи університету відбувся концерт „Чорнобильска трагедія: мистецька данина" з такою програмою: Марія Маркело виконала на акордеоні „Заповіт" Шевченка та низку українських пісень, Ірена Забитко, українсько- американський прозаїк, прочитала уривки із свого останнього роману „Небо невмите" (The Sky Unwashed), Христина Сохоцька, Анджела Гларос та Дарія Кабанова продеклямували низку те-

Учасники 25-ої конференції українознавців в Урбана-Шампейн,Ілиной.Фото: В. Лопух

(Закінчення на стор. 11)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Екс-радник В. Путіна визнав російську пропаганду проти України

МОСКВА. – Колишній радник президента Росії Володимира Путіна Андрій Іларіонов 20 червня заявив про масову пропаганду, що ведеться в Росії проти України. Так він пояснив результати опитування громадської думки, згідно з якими лише 10 відсотків росіян назвали Україну серед друзів і 27 відсотків – серед ворогів, пише газета „Экономические известия". „Цілком очевидно, що це результат нинішньої пропаґандистської кампанії російської влади. Але якщо офіційна пропаґанда справді виявилася настільки впливовою, то ситуація ще гірша, ніж могло показатися раніше, – вважає він. – Проблема — не в „системній кризі" взаємин між двома країнами. Проблема — у злочині проти обох народів тих політичних діячів, хто розпалює ненависть одного народу до іншого", - додав А. Іларіонов. Спроби погіршити взаємини Росії з Україною почалися наприкінці 2004 року після Помаранчевої революції. „Подобається комусь нинішній український Президент чи не подобається, помиляється він у своїх діях чи робить все правильно — не має значення. Обране на демократичних виборах керівництво української держави є тим, з ким влада інших країн зобов'язана мати справи, незважаючи на свої емоції та капризи, - вважає він. – Для України, як і для будь-якої іншої країни, оглядатися на думку влади іншої країни при виборі своїх державних чиновників було б визнанням того, що країна не є повністю суверенною".

Німеччина замінила свого Посла в Україні

КИЇВ. – Райнгард Шеферс з 1 липня став новим Послом Федеративної Республіки Німеччини в Україні. Як повідомили 21 червня в Посольстві ФРН в Україні, Р.Шеферс „має за плечима багаторічний досвід діяльности з питань німецької та європейської політики щодо Східної Европи. Він упродовж багатьох років активно займався проблематикою Східньої Европи як на посаді консультанта Федерального міністерства закордонних справ, так і у відомстві Федерального канцлера Німеччини". Іншими двома сферами зацікавлень Р.Шеферса є, згідно з повідомленням Посольства, політика безпеки та подальший розвиток Европейського союзу.

В Україні ще не засвоїли основних принципів демократії

СТРАСБУРҐ, Франція. – На думку голови делеґації Европейського парляменту в комітеті парляментської співпраці ЕС-Україна Марека Сівця, учасники виборів в Україні ще не засвоїли основних принципів демократії. Зокрема головні політичні гравці в Україні не визнають двох простих визначень: „компроміс" та „принцип співіснування". За словами М. Сівця, оскільки Партія Реґіонів не може створити більшість у парляменті, вона має погодитися з тим, що формуватимуть уряд та обиратимуть голову ВР інші. Водночас більшість має залучити Партію реґіонів до вирішення важливих для усієї країни питань. „Я можу уявити, що значимі посади у парляменті будуть надані Партії Реґіонів. Тобто вони не отримають місць в уряді, звичайно, але їх мають сприймати, як рівних партнерів", – сказав М. Сівець. Небажання основних політичних гравців в Україні визнавати такі основні принципи і спричинили нинішню кризу, вважає депутат Европарляменту. То ж, за його словами, те, що нині відбувається в Україні, є логічним процесом. Але цей процес надто відрізняється від тих, що зазвичай мають місце у демократичних країнах.

Україна не відмовляється від активів СССР

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України 4 липня заявило, що передчасна виплата Росією боргів колишнього СССР не дає підстав для визнання її одноосібного права на колишню радянську нерухомість за кордоном. Так українське зовнішньополітичне відомство відреаґувало на заяву міністра фінансів Росії Олексія Кудріна, який зазначив, що передчасна сплата радянських боргів дає можливість його країні претендувати на всю нерухомість колишнього СССР за кордоном. Разом з тим МЗС зазначило, що Росія досі не надала усієї інформації про колишні радянські активи. За словами речника Василя Філіпчука, згідно з договором про правонаступництво, частка України в загальній сумі боргу та активів колишнього СССР становить понад 16 відсотків.

Тридцять найбагатших українців

КИЇВ. – 1 липня журнал „Кореспондент" вперше в Україні опублікував оцінювання 30 найбагатших українців, а також оцінку їх статків. Перший проєкт „Топ-30" найбагатших „Кореспондент" провів спільно з редакцією англомовної газети „Kyiv Post" і аналітиками інвестиційної компанії „Dragon Capital".Перше місце в оцінюванні зайняв мультимільярдер Ринат Ахметов із 11.7 млрд. дол., його статки втричі перевищують вартість активів промисловця Віктора Пінчука, який зайняв другий рядок списку з 3.7 млрд. дол. За ним слідує інший вихідець з Дніпропетровська, Ігор Коломойський, з 2.8 млрд. дол. Потім в оцінюванні розташувався партнер І. Коломойського Генадій Боголюбов. Замикає першу п`ятку 32-річний фінансист і промисловець Костянтин Жеваго. Щоб потрапити в оцінювання 30 найбагатших українців цього року, необхідно було володіти активами вартістю як мінімумом 177 млн. дол. Географічно концентрація засобів виявилася найбільшою на сході України. Тут ведуть своє основне підприємництво 17 з 30-ти фіґурантів списку. Дев`ять з них трудяться переважно в Донбасі. Представники західньої частин України, хоча і фіґурували серед потенційних кандидатів, скласти серйозної конкуренції столичним підприємцям і промисловцям зі Сходу не змогли.

У Севастополі – конфлікт між студентами і ЧФР

СЕВАСТОПІЛЬ. – Військовослужбовці Чорноморської фльоти Росії 28 червня у Севастополі порвали плякати і зруйнували намети всеукраїнської молодіжної громадської організації „Студентське братство", яке зранку пікетувало будинок штабу фльоти з вимогою не порушувати Конституцію України. Міністер внутрішніх справ Юрій Луценко заявив, що проти тих, хто грубо протидіє законним пікетам будуть застосовуватися адміністративні покарання, незалежно від того, хто проводить акції протесту. „Студентське братство" 29 червня спростувало заяву прес-служби Чорноморської фльоти Росії про спробу активістів організації зайти на територію штабу фльоти. 28 червня командування російської фльоти заявило, що 10 активістів „Студентського братства" спробували зайти на територію штабу фльоти у Севастополі. О. Яценко назвав цю заяву „свідомою дезінформацією". Крім того, місцевий мешканець з символікою „Русского блока" здійснив наругу над державним прапором України. Представники міліції затримали його і доправили у відділення.

На Всесвітній форум українців приїде понад 1700 осіб

КИЇВ. – 27 червня затверджено Концепцію та Плян заходів з підготування та проведення IV Всесвітнього форуму українців у Києві 18-20 серпня 2006 року. Такі рішення було прийнято на засіданні української частини Організаційного комітету з підготування й проведення IV Всесвітнього форуму українців, що відбулося в Будинку Уряду під головуванням Віце-прем'єр-міністра В'ячеслава Кириленка. У праці Оргкомітету, серед інших, взяли участь: міністер культури та туризму Ігор Ліховий, голова Української Всесвітньої Координаційної ради Михайло Горинь, представники органів виконавчої влади, народні депутати України. За словами В. Кириленка, „особливістю нинішнього Форуму буде підвищена увага до проблем східної діяспори, зокрема українців Російської Федерації, а також представників „четвертої хвилі", тобто сучасних трудових міґрантів". Під час Форуму плянується проведення науково-практичних, аналітичних та культурно-мистецьких заходів, а також низки круглих столів з гуманітарних, соціяльних та економічних питань. В. Кириленко повідомив, що в праці Форуму загалом візьме участь 1730 осіб – представників усіх країн, на території яких проживають українці.

„Злочини комуністичного режиму" у фотографіях

ЛЬВІВ. – Виставка світлин на тему „Злочини комуністичного режиму – 1941" відкрилася 28 червня у Львові. Фотовиставку влаштували з нагоди 65-ої річниці масових розстрілів в'язнів Західньої України та в рамках відзначення пам'яті загиблих. Організатори виставки – Центр досліджень визвольного руху, Львівське обласне товариство „Пошук", Львівське представництво Громадянської мережі ОПОРА.Світлини будуть експонуватися на стіні двору Львівського міського управління МВС та СБУ (на території колишньої тюрми „на Лонцького"), а згодом у самому дворі, де відбудеться встановлення пам'ятного хреста. Виставка складається з фотодокументів, що походять з архівів Центру досліджень визвольного руху та „Пошуку" і відображають жахливі злочини, вчинені радянською репресивно-каральною системою в кінці червня -на початку липня 1941 року. „Тоді при відступі зі Західньої України загони НКВД знищили у в'язницях Західньої України близько 22 тисяч в'язнів, значну частину вбитих по звірячому закатовано. Аби задокументувати комуністичні злочини, представники української громадськости, світової преси та німецької окупаційної влади провели детальне фотографування місць масових вбивств. Протягом десятків років панування радянського режиму сам факт вбивств абсолютно замовчувався". Лише після відновлення незалежности одразу ж розпочалися наукові дослідження цієї проблеми. Запропонована фотовиставка має стати одним з заходів вшанування пам'яти жертв комуністичного режиму.

У Львові не задоволені з модернізації системи водопостачання

ЛЬВІВ. Місцева влада та депутатський корпус закликали Світовий банк продовжити терміни виконання робіт в рамках проєкту покращення водопостачання Львова. Як повідомив учасник переговорів депутат міськради Юрій Кужелюк, парляментарії запропонували також раціональніше використовувати виділені для проєкту гроші. Заступник посадника Микола Одуха повідомив, що ситуація зі здійсненням спільного проєкту „Львівводоканалу" та Світового банку далеко не втішна. Технічні роботи виконано лише на 52 відсотки, це при тому, що кредитування закінчується 31грудня цього року. Крім того, з 15 жовтня місто повинно повернути першу частку кредиту в півмільйона долярів, яких у касі немає. Першим на переговорах прозвучало прохання продовжити терміни проєкту. Втім, реакція ревізорів дуже стримана: „Реакція СБ не була прихильною. В умовах контракту не записано, що може бути відтермінування, а СБ притримується контракту". Депутати також висловили свої застереження щодо одного з пунктів угоди, де йдеться про створення інформаційної системи за 11 млн. гривень. Для прикладу, лише на дорогу консультантам виділено 150 тисяч гривень. Депутати пропонують більш раціонально використати ці кошти. Вирішальними стануть переговори 30 червня між міністерством фінансів, яке є ґарантом кредиту, та представниками банку.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Новий посол США В. Тейлор розпочав свою працю

КИЇВ. – Новопризначений Надзвичайний і повноважний Посол США в Україні Вільям Тейлор в Києві 29 червня 2006 р. Фото УНІАН

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

но виходити з засад і цілей коаліції.

Глава держави зазначив, що він має намір невідкладно внести до ВР подання про призначення прем'єр-міністра, як тільки коаліція подасть в установленому порядку свої пропозиції з цього приводу.

„Очікую, що у ситуації, яка вимагає якнайшвидшого врегулювання, серед провідників парляментських фракцій переможуть мудрість і далекоглядність", – сказав Президент.

Звертаючись до коаліції, В. Ющенко зазначив, що головну відповідальність за ситуацію у державі покладено саме на неї і її сила – у єдності і відданості демократичним цінностям та спільним ідеалам. „Усвідомте і пам'ятайте – політичний егоїзм і нездатність до компромісу вже не раз призводили до катастрофічних поразок українства, коли втрачали всі. І переможені, і тимчасові переможці", – наголосив він.

Говорячи про Партію Регіонів, Віктор Ющенко підкреслив, що він глибоко шанує вибір понад 8 мільйонів українців, а відтак очікує від партії цивілізованої поведінки як сучасної европейської політичної сили. „Ваші законні права як опозиції будуть додержані і втілені у життя. Дійте не всупереч, а задля України", – сказав він.

Укрінформ

У ВР ...

(Закінчення зі стор. 1)

ник фракції Партії Регіонів Віктор Янукович. Партія Регіонів блькувала працю Верховної Ради з 27 червня. Вона вимагала від коаліції виконати вимоги ультиматуму. Провідник Партії Регіонів В. Янукович, посилаючись на угоду між коаліцією та опозицією, повідомив, що сторони домовились про консультації Кабінету Міністрів і Секретаріяту з відповідними місцевими радами при призначенні і звільненні голів місцевих адміністрацій. Сторони домовились створити робочу групу для випрацювання змін у реґламенті Ради та законопроєктів, що ґарантують права опозиції.

УНІАН

Кандидат на посаду голови ВР України Петро Порошенко („Наша Україна") 6 липня зняв свою кандидатуру.

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко та провідник „Нашої України" Роман Безсмертний в сесійній залі ВР 6 липня 2006 р.

В Криму усе ще неспокійно

КИЇВ. – У травні у Феодосії тривали антинатовські протести – деякі аналітики пов'язують їх з російськими інтересами. Керівник служби безпеки України Ігор Дріжчаний сказав, що його турбує становище в Криму, дестабілізацію якого підбурюють, за його словами, громадяни інших держав. І. Дріжчаний підтвердив оголошення кількох російських громадян, включно з депутатами Думи, небажаними особами в Україні. За словами голови СБУ, деякі російські політики, а також російські громадські організації діють в Криму на півдні та сході України, а також на кордоні з Придністров'ям, провокуючи своїх членів, а також громадян України на, як він сказав, антидержавні дії. Раніше офіційна Москва висловила невдоволення оголошенням Україною кількох російських політиків персонами нон-ґрата.

29 червня за дорученням міністра внутрішніх справ України Юрія Луценка в Крим прибуло 500 військовослужбовців бригади спеціяльного призначення „Барс" внутрішніх військ МВС і Київської спеціяльної моторизованої бригади міліції. Про це повідомив Центр громадських зв'язків Головного управління МВС України в АРК з посиланням на прес-службу Кримського територіяльного командування ВВ МВС України. Київські бійці допомагатимуть місцевим правоохоронцям в забезпеченні охорони громадського порядку на території Алуштинського, Бахчисарайського, Євпаторійського, Керченського, Ленінського, Роздольненського, Сакського, Симферопольського, Феодосійського, Чорноморського і Ялтинського регіонів Криму.

УНІАН

На півдні реґіональною мовою впроваджуть російську, а на заході - „гуцульську"

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Міська рада кримського міста Алушти ухвалила рішення про функціонування російської мови на території Алушти „як мови міськради, його виконавчих органів, підприємств і установ міста", повідомив 28 червня депутат Алуштинської міськради, голова міської організації „Руського бльоку" Олексій Мельников. За його словами, рішення про статус російської мови було ухвалене на черговій сесії міськради, що відбулася 27 червня напередодні Дня Конституції. Ініціювали розгляд даного питання депутати від „Руського бльоку", Прогресивної соціялістичної партії України, Партії Реґіонів і Комуністичної партії України. „За" проголосували 27 із 41 депутата, який був присутній на сесії (всього в міськраді 45 депутатів), не голосували з даного питання депутати від Бльоку Юлії Тимошенко і Народного Руху України. Депутати міськради також ухвалили рішення звернутися до Верховної Ради України з проханням внести зміни до Конституції України, надавши російській мові статус державної. На сесії прокурор Алушти заявив, що ухвалене рішення незаконне, і має намір опротестувати його в судовому порядку. Раніше ряд міських і обласних рад ухвалили рішення про надання російській мові реґіонального статусу.

Громадсько-патріотичні молодіжні організації Івано-Франківської области провели вуличну акцію під гаслом „Гуцульському діялектові – статус реґіональної мови!". На Вічевому майдані учасники дійства співали і танцювали в гуцульських костюмах під народні мелодії. Їм акомпаніювала місцева група „Петровичі". Цим заходом молодь спробувала привернути увагу до мовної проблеми. Зокрема до ситуації з наданням російській мові статусу реґіональної на Півдні і Сході України. За словами учасників акції, „саме в тих реґіонах, де російська мова проголошена реґіональною, українська має потребу в найбільшому розвитку і захисті". Вони вважають, що якщо в Україні буде дві державні мови, український народ втратить свою ідентичність. Раніше позицію молоді підтримала і влада Прикарпаття. Івано-Франківські депутати звернулися до вищих органів влади з проханням вжити заходів для захисту державної мови.

Подвійна добродійність

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. – В останній тиждень червня, коли Ворен Е. Бафет, друга з черги найбагатша особа в США, оприлюднив своє рішення – віддати більшість з 44 більйонів дол., свого особистого майна на добродійні цілі до Фундації Била і Мелінди Ґейтс, створеної Б. Ґейтсом, найбагатшою особою в США.

Оприлюднення цього рішення викликало негайні реакції та комбінування в різних колах фінансового світу. Крім того, кореспонденти, пишучи про цю незвичну доброчинну подію, почали дошукуватись подібностей в минулій історії країни .

Таку пару подібних особистостей знайшли в особах Ендру Карнеґі та Джона Д. Рокефелера, що були найбагатшими людьми в США на початку XX століття. Кожний з них особисто віддавав мільйони долярів на добродійні цілі в останніх десятиліттях їхнього життя, засновуючи фундації, котрі досьогодні є значними добродійними інституціями.

Чи порівняння Б. Ґейтса і В.. Мафета з Е. Карнеґі та Дж. Рокефелером є вдалим, можна буде з'ясувати тільки у майбутньому. Коли Е. Карнеґі та Дж. Рокефелер були піонерами як у досягненні свого багатства, так і в благодійній діяльності, то Б. Ґейтс і В. Бафет мали чіткі напрями своєї благодійної діяльности. Е. Карнеґі крім інститутів свого імені в Пітсбурґу та Вашінґтоні збудував і започаткував в країні понад 2,800 бібліотек: його ціллю було „піднесення людства, і бібліотеки йому видавались найкращим засобом для осягнення цього".

Бібліотеки також відіграють важливу ролю у Фундації Б. Ґейтса, але замість їх будувати,

(Закінчення на стор. 11)

АМЕРИКА І СВІТ

„Дискавері“ полетів попри проблеми з безпекою

КЕЙП-КАНЕВЕРАЛ, Фла. – Американський космічний корабель „Дискавері“ наближається до Міжнародної космічної станції після запуску з мису Каневерал на Фльориді. Запуск здійснено 4 липня в день незалежности США , одначе йому передували затримки через несприятливу погоду та виявлення тріщини в ізоляційному покритті паливного баку. Тим часом саме відщеплення ізоляційного покриття, яке пошкодило крило, спричинило аварію американського космічного корабля „Коламбія“ три роки тому. Під час місії „Дискавері“, яка триватиме дванадцять днів, екіпаж корабля має обстежити його обладнання безпеки з космосу. Фахівці кажуть, що під час пуску частина покриття таки відкололася, проте це не може бути підставою для стурбованости.

ООН висловлює занепокоєння запуском ракет КНДР

НЮ-ЙОРК. – Рада Безпеки ООН на прохання Японії обговорила 5 липня цю проблему. Рада Безпеки ООН 5 липня зібралася на надзвичайне засідання після того, як США та Японія висловили занепокоєння випробовуванням балістичних ракет Північною Кореєю. Токіо та Сеул висловили рішучий протест, а США назвали запуск провокацією. Засідання відбулося за зачиненими дверима. Під час випробовувань 4 липня з території КНДР було запущено щонайменше шість ракет, серед яких дві середнього радіюсу дії впали в Японське море. Американські урядовці твердять, що одна з тих ракет – далекої дії „Теподон-2“, радіюс якої понад 6 тисяч кілометрів дає можливість досягти будь-якої точки в США. Вістка про запуск ракет спонукала Президента Джорджа Буша негайно надіслати делеґацію дипломатів до Східньої Азії. Раніше уряд Дж. Буша застерігав, що розглядатиме запуск ракет далекої дії як провокацію проти Америки. Наприкінці червня прем'єр-міністер Японії Джюнічіро Койдзумі та Джордж Буш погрожували КНДР запровадженням економічних санкцій у разі їх випробовувань. Дії КНДР можуть посилити ізоляцію Пхеньяну, який минулого року вийшов з переговорів з міжнародною спільнотою щодо зупинки його ядерної програми. Разом з тим, колишня держсекретар США Меделин Олбрайт назвала дії КНДР наслідком невдалої політики США щодо Пхеньяну.

На виборах президента Мехіко наразі без переможців

МЕХІКО. – За попередніми підрахунками, два основні кандидати на посаду глави держави Філіпе Кальдерон, який представляє правлячу консервативну Партію національної дії, й Андрес-Мануель Лопез Обрадор, висуванець лівоцентристської Революційно-демократичної партії, набрали однакову кількість голосів у президентських виборах 2 липня. У підсумку обидва поспішили назвати себе переможцями. 3 липня Лопес Обрадор заявив, що, за його підрахунками, керувати Мехіком впродовж найближчих шести років буде саме він, адже за нього віддали голоси на 500 тисяч більше виборців, аніж за його суперника. Опонент лівоцентристського кандидата консерватор Філіпе Кальдерон одразу ж спростував таку „неточну“ інформацію й наголосив, що провідником президентських перегонів став саме він. При цьому обидва кандидати зауважили, що з великою повагою ставляться до остаточних вислідів виборів, які стануть відомими 5 липня. Плутанина з переможцями виборів у Мехіко виникла тому, що різниця голосів настільки мізерна, що жодна метода попереднього швидкого підрахунку голосів не дасть точного вислідy. Одночасно з президентськими виборами в Мехіко відбулися й парляментські. Однак, і тут спостерігаємо ідентичну картину. За попередніми підрахунками, жодна партія не отримає більшости, отже, новому президентові буде вкрай важко пропонувати нові законопроєкти в Конґресі, переконані експерти. Оглядачі переконані, що Мехіко стоїть на порозі змін. Висліди голосування можуть змінити не лише майбутнє держави, а й стосунки з багатим і впливовим сусідом. Зазвичай висліди виборчих перегонів у Мехіко було легко передбачити, однак, цього разу всі прогнози виявилися неправильними. Обидва кандидати йдуть практично в ногу, проте більшість політологів ставить таки на Андреаса Обрадора.

Іран відкинув факт купівлі зброї в України

ТЕГРАН, Іран. – Міністерство закордонних справ Ірану спростувало інформацію про незаконне придбання в Україні крилатих ракет. З слів представника іранського МЗС Хаміда Реза Асефі, Іран не робив ніяких протизаконних дій і не купував ракет в України. Іран відреаґував на заяву російського міністра оборони Сергія Іванова, який 30 червня повідомив, що дочірнє підприємство компанії „Укрспецекспорт“ в 2000 та 2001 роках нібито доставило Іранові шість крилатих ракет дальньої дії. С. Іванов назвав це грубим порушенням режиму контролі за ракетними технологіями. Разом з тим, українська сторона нагадує, що йдеться не про продаж ракет, а про їхню контрабанду, у справі щодо виконавців якої триває досудове слідство. МЗС України звернулося до російського МЗС із тим, аби Москва пояснила причини заяви про порушення Києвом режиму контролі за ракетними технологіями. Зі слів речника українського МЗС Василя Філіпчука, заяви Росії виглядають як навмисна спроба створити атмосферу недовіри до України напередодні зустрічі Великої вісімки в Санкт-Петербурзі.

У Валенсії оголосили триденну жалобу

ВАЛЕНСІЯ, Еспанія. – Влада еспанського міста Валенсія оголосила триденну жалобу після того, як внаслідок катастрофи в „метро“ міста загинули понад 40 осіб. Ще майже 50 пасажирів зазнали поранень і дванадцятеро перебувають в лікарні в критичному стані. Через пошкоджене колесо в 3 липня два вагони потягу „метро“ зійшли з колії та перевернулися. Причиною трагедії стала висока швидкість потягу і зламане колесо. Випадок стався лише за кілька днів до візити Папи Бенедикта XVI до Валенсії.

ЕС обіцяє Росії зону вільної торгівлі

ГЕЛЬСІНКІ, Фінляндія. – Европейський Союз 3 липня заявив про намір розпочати переговори з Росією про щільніші політичні та економічні взаємини, зокрема – про можливе створення зони вільної торгівлі. Фінляндський прем'єр-міністер Марті Ванганен, країна якого перебрала головування в ЕС, висловив сподівання, що переговори розпочнуться після призначеної на листопад зустрічі ЕС-Росія. Промовляючи на тій самій прес-конференції у Гельсінкі, голова Еврокомісії Жозе Мануель Барозу заявив, що створення зони вільної торгівлі після вступу Росії до СОТ відповідає інтересам обох сторін. Оглядачі, однак, вважають, що з огляду на повільний поступ у напрямку вступу Росії до СОТ, пропозиція европейців націлена радше на те, аби підштовхнути Москву до більшої співпраці з Евросоюзом в енерґетичних питаннях. Тим часом в Росії в рамках заходів зустрічі Великої вісімки відбудеться міжнародний форум неурядових організацій „Громадська вісімка“. Близько півтисячі представників провідних неурядових організацій світу, серед іншого, обговорюватимуть питання енерґетичної безпеки, дотримання прав людини в Росії та взаємин між громадськими організаціями та владою в тій країні. Раніше представники міжнародних неурядових організацій гостро скритикували ухвалений наприкінці минулого року Держдумою Росії законопроєкт щодо недержавних організацій, який дає можливості для їхнього закриття в Росії. Оглядачі кажуть, що проведенням форуму неурядових організацій Москва воліє довести Заходові дотримання демократичних норм напередодні зустрічі Великої вісімки.

Дружину і доньку С. Гусейна оголосили в розшук

БАГДАД. Ірак. – Іракська влада назвала дружину і старшу доньку колишнього іракського провідника Садама Гусейна серед осіб, що перебувають в розшуку. Дружина колишнього президента Сагіда і донька Рагдад живуть в Йорданії під патронатом королівської родини. Загалом у цьому списку оприлюдненому 2 липня, названо 41особу, серед них – колишнього заступника Садама Гусейна і нового провідника „Аль-Кайди“ в Іраку. Йорданія підтвердила, що старша донька Садама Гусейна – Рагад, разом з матір'ю Саджирою, першою дружиною С. Гусейна перебувають в Йорданії. Радник з питань національної безпеки уряду Іраку Мувафак Рубаї попросив уряди країн, де перебувають перелічені особи, передати їх іракській владі. За словами М. Рубаї, до списку розшукуваних унесено найнебезпечніших злочинців, які повинні відповісти за терористичні акти, спрямовані на розпалювання міжконфесійної ворожнечі між сунітами та шиїтами.

Росія призначила ціну за голови вбивць дипломатів

МОСКВА. – Росія заплатить 10 мільйонів долярів за інформацію про вбивць російських дипломатів в Іраку, заявили 30 червня голова Національного антитерористичного комітету (НАК) і директор ФСБ РФ Микола Патрушев після засідання Ради безпеки РФ. М. Патрушев підкреслив, що НАК координуватиме працю всіх спецслужб з виконання доручення президента. Нагадаємо, що 28 червня Володимир Путін на зустрічі з принцом Савдійської Арабії наказав спецслужбам знайти і знищити вбивць російських дипломатів. Після цього М. Патрушев заявив, що спецслужби зроблять все, щоб терористи, що вбили росіян в Іраку, отримали справедливе покарання. 26 червня російський МЗС виступив з офіційною заявою, в якій підтвердив інформацію про загибель чьотирьох співробітників диппредставництва РФ в Іраку. Росіяни Федір Зайцев, Ринат Аглiулін, Анатолій Смірнов і Олег Федосєєв були захоплені бойовиками 3 червня. Пізніше члени іракського терористичного угрупування близького до „Аль-Кайди“ розповсюдили відеозапис вбивства дипломатів.

Чорногорія офіційно стала членом ООН

НЮ-ЙОРК. – За таку резолюцію Генеральна Асамблея ООН проголосувала одностайно. 29 червня стяг Чорногорії урочисто підняли над будівлею ООН на Іст-Рівер у Ню-Йорку. Святкова церемонія підняття прапора, після якої Чорногорія вже на офіційному рівні стала 192-им членом ООН, відбулася в присутності президента республіки Філіпа Вуяновіча. Нагадаємо, парлямент Чорногорії ухвалив декларацію про незалежність 3 червня цього року на основі вислідів вседержавного референдуму. Тоді за сепарацію від сербів проголосували понад 55 відсотків чорногорців. Тепер вже декілька десятків країн світу, зокрема й Україна, визнали Чорногорію як незалежну державу. Вихід її з історичного союзу з Сербією став остаточним крахом колись могутньої Союзної Республіки Юґославія.

Ізраїльська військова акція в секторі Ґаза триває

ТЕЛЬ-АВІВ. – Ізраїльські війська 6 липня увійшли до північної частини смуги Ґаза, танки зайняли позиції на місці трьох колишніх єврейських поселень. Це у відповідь на ракетний напад палестинців на ізраїльське місто Ашкелон. В ніч з 4 на 5 липня продовжилася військова акція ізраїльтян у секторі Ґаза. Зокрема було випущено ракету в міністерство внутрішніх справ Палестинської автономії. До того 29 червня ізраїльські танки згрупувалися на кордоні уже північної частини смуги Ґази. Ізраїль посилив тиск на палестинський уряд під проводом „Гамасу“ з тим, щоб останній забезпечив звільнення ізраїльського вояка, викраденого бойовиками. На Західньому березі ізраїльські війська затримали міністрів палестинського уряду. Серед членів „Гамасу“, яких, як повідомляють, заарештували, є чотири міністри палестинського уряду. Крім того, затримано також 15 депутатів палестинського парляменту від руху „Гамас“. Основна мета ізраїльської акції – знайти і звільнити військовослужбовця Гілада Шаліта, захопленого палестинськими угрупованнями 25 червня.

За матеріялами ЗМІ

Посольство України в США відповідає на запитання читачів тижневика УНСоюзу „Свобода"

– В 1992 році моїй сім'ї виділили ділянку під будівництво будинку, але у зв'язку з важким економічним станом вона залишилася незабудованою. Перед виїздом у США я приватизувала її. Чи збережеться моє право власности на землю, якщо я стану громадянкою США? Чи зберігається право на приватизовану квартиру при зміні громадянства?

– Відповідно до Конституції України, громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Громадянин України не може бути позбавлений громадянства і права змінити громадянство. Громадянин України не може бути вигнаний за межі України або виданий іншій державі. Україна ґарантує піклування та захист своїм громадянам, які перебувають за її межами.

Крім того, законодавство не передбачає автоматичної втрати громадянства України у разі набуття громадянства іншої країни, сплину терміну дії пашпорта, неперебування особи на консульському обліку тощо. Єдиною посадовою особою, до компетенції якої належить питання про припинення особою громадянства України, є Президент України.

Згідно з Законом України „Про громадянство України", громадянин, який подав заяву про вихід з громадянства України або щодо якого оформляється втрата громадянства, до видання указу Президента України про припинення громадянства України користується всіма правами і несе всі обов'язки громадянина України.

Якщо громадянин України набув громадянство (підданство) іншої держави або держав, то у правових взаєминах з Україною він визнається лише громадянином України. На практиці це означає, що навіть у разі набуття громадянства США, громадянин України має всі права і свободи, які передбачені чинним законодавством для громадян України.

Також стаття 41 Конституції ґарантує майнові права власника: кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльности. Право приватної власности набувається в порядку, визначеному законом. Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власности відповідно до закону.

Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власности. Право приватної власности є непорушним.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власности може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідности, на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього і повного відшкодування їх вартости. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартости допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом.

Використання власности не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

– При виїзді з України всі члени моєї сім'ї оформили доручення на моє ім'я на розпорядження приватизованою квартирою. Я не зміг продати її за три роки (доручення було оформлене на три роки), що мені треба зробити, щоб можна було і далі розпоряджатися квартирою, якщо всі співвласники проживають у США?

– У цьому випадку члени Вашої сім'ї повинні оформити нову довіреність на представництво їх інтересів. Для цього їм необхідно звернутись до Посольства чи до одного з генеральних консульств України. Така довіреність може бути укладена також в присутності місцевого нотаріюса США, після чого вона повинна бути засвідчена Апостилем (див. попередні роз'яснення)

– Я проживаю в США вже більше п'яти років і не стояла на консульському обліку. Чи можна стати на облік тепер, якщо я залишаюся громадянкою України?

– Так. Як ми вже зазначали вище, громадянин України не може бути позбавлений громадянства України і, відповідно, права звернутися до закордонної дипломатичної чи консульської установи України.

Для постановки на консульський облік Вам, залежно від місця проживання, необхідно надіслати до Посольства чи одного з генеральних консульств, в межах консульського округу якого Ви проживаєте, реєстрованою поштою такі документи:

– оригінал пашпорта;

– заповнену облікову картку встановленого зразка;

– фотокартку пашпортного розміру;

– ксерокопії документів, виданих американськими органами державної влади: т. зв. реєстраційна картка чужоземця - „Resident Alien's Card" та картка соціяльного страхування - „Social Security Card" - для громадян України, що отримали дозвіл від органів внутрішніх справ України для виїзду за кордон на постійне проживання, в т.ч. і для дітей до 16 років;

– копії свідоцтв про народження та фотокартки дітей у віці до 16 років;

– грошовий переказ („money order") на 20 дол. США;

– попередньо оплачений конверт зі зворотною адресою („Express Mail");

У разі надсилання поштою всі анкети, заяви і ксерокопії документів мають бути нотаріяльно засвідчені.

Посольство України в США

„Поцілунок лева" - роман і підручник з історії України

Р.Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Михайло Яворський – американський політолог. Професор престижного Гантер-коледжу Нюйоркського університету. Автор солідної „Антології совєтської політичної думки,1917-1961", що вийшла 1967 року у видавництві Університету Джонса Гопкінса і все ще стоїть на полицях університетських бібліотек світу. Врешті — Михайло Яворський – український прозаїк, автор роману „Поцілунок лева", який вийшов недавно у львівському видавництві „Літературна агенція 'Піраміда' ". Роман читається, як добра пригодницька розповідь. І в той же час це „підручник" з новітньої історії України.

Тепер Михайло Яворський – на пенсії. Торік, коли ми пили каву у Львові, він розповідав, що живе у штаті Кольорадо, у Швайцарії і у Львові – далеко від Ню-Йорку, де наприкінці 1960-их років, під час студентських заворушень, радикальний проф. М. Яворський знаходився у центрі гураґану.

Але не про це роман „Поцілунок лева" а про Львів від вересня 1939 року до 1944-го. Це період, в якому відбулося зникнення Польщі і приєднання Галичини до решти України, в даному випадку УРСР/СССР, і швидка українізація польського Львова – результат таємного домовлення Адольфа Гітлера і Йосифа Сталіна. Цей період також включає проголошення бандерівською ОУН державного правління в червні 1941. А далі – арешти і заслання, заслання й арешти, і розстріли й інші форми катorги й вбивств.І „Нахтіґаль", і похідні групи.

В центрі усіх тих подій – львівський „гувняж" Михась, якому було чотирнадцять років, коли почалась польсько-німецька, а насправді Друга світова війна. У нього є близький друг Богдан Боцюркія – це нині покійний канадський політолог і спеціяліст з совєтської церковної політики. Тут не треба здогадуватись, що Михайло Яворський написав „roman a clef", бо видавець у своїй пояснювальній записці так і написав: „Автор на тлі особистого життя змальовує українські реалії Другої світової війни…".

Але як змальовує! Стиль Михайла Яворського-прозаїка можна назвати гемінґвеєвським. Це стиль стаккато, черги скорострілa. Уступи в книжці короткі, але повні подробиць. Тільки епіграфи на початку уступів вказують на академічний фундамент автора: тут вислови Платона і Гітлера, і Сталіна, і Леніна. І такий вислів Геракліта, доречний щодо подій, в яких заложений роман: „Ніщо не вічне, крім змін".

Герой зі своїм другом Богданом вступають до Організації Українських Націоналістів (ОУН, а в тексті просто Організація – так ОУН називали її члени з 1920-их і 30-их років). Це свого роду реакція юнаків на пропозицію директорки школи стати совєтськими донощиками і будівничими соціялізму.

З приходом німців до Львова хлопчаки стають членами „похідних груп" і пруть на Київ через Білу Церкву, здебільшого пішком. Чимало разів я долав цю віддаль автом, поїздом і літаком, і можу тільки подивляти Михася й Богдана, як вони мандрують, як кажуть у Варшаві, „одинадцяткою", себто одна нога вперед і ще одна нога вперед, дві одинки – це одинадцять.

Завданням похідних груп було перегнати і перехитрити німців, проголосивши Українську державу на території, яку покидала Червона Армія і совєтська влада. Не вийшло. Хлопці до Києва не дійшли. Їх арештувало гестапо і посадило в історичну і нині діючу львівську в'язницю Лонцького, де ділили ув'язнення з іншими – здивованими німецькою поведінкою – оуністами. Згодом їх перевезли до в'язниці в Кракові. Наприкінці книжки герой опиняється у львівському готелі „Жорж", в товаристві вдови СС-івського офіцера (ні, не нашого „дивізійника", а німця). Це вже після того, як героя випустили з в'язниці, в американській одежі від Червоного Хреста. І після того, як він став продавцем на чорному ринку.

Михайло Яворський цікаво описує халепу з чисто українським присмаком, в яку він вліз через не ту термінологію: коли герой роману вступив в ОУН, вивчив організаційне вітання: „Слава Україні!" і відповідь „Слава вождеві!". Коли ж в Організації відбувся розкол, бандерівці змінили відповідь на „Героям слава!". Але ж наші молоді оуністи про розкол і нову термінологію нічого не знали, тому у відповідь підпільникам, які з'явились з приходом німців, сказали „Слава вождеві!". Халепа. Підпільники заарештовують хлопчаків і закидають їм приналежність до мельниківців.

„Коли ми розповіли про свою діяльність під російською окупацією, нас засипали вибаченнями", – пише автор на 145-ій сторінці. Щоб виправити заподіяну юнакам шкоду, бандерівські підпільники пропонують їм іти на Східну Україну в похідних групах. „Це видавалось цікавою пригодою. І хоч я відчував досі гіркий присмак нашого 'арешту', ця ідея захопила мою уяву". (стор. 146) Читаючи про це, я пригадав „термінологічну халепу", про яку розповідав покійний історик Микола Чубатий, який їхав у галицькій делеґації до Києва на акт злуки українських земель 1919 року. За Збручем треба було пересідати до іншого поїзду на ширшій від австрійської російській колії. Коли місцеві питали їх, куди їдуть, галичани відповідали, що їдуть до „Української держави". І тут неприємне ставлення східняків, які взяли західних братів-делеґатів за гетьманців, бо Українська держава була гетьманською, а тепер Україна – знову народна республіка. Гетьман Скоропадський зрікся посади.

Тут – у наперстку – історія України й української державности: вожді й герої, держава і республіка. Слава Дмитрові Павличкові, який у серпні 1991 року наполягав на простій назві незалежної держави Україна – без народних, демократичних, державних і республіканських додатків. вже 15 років вона розвивається просто як Україна. А Михайло Яворський, який сидів за Україну в тюрмі на

(Закінчення на стор. 16)

Росія: зазіхання на сусідів

Цивілізований світ все пильніше придивляється до того внутрішнього і зовнішньополітичного курсу, яким веде Росію президент Володимир Путін. Все очевиднішим стає його впертий намір повернутися у „світле минуле“, в якому комуністичні вожді, а ще раніше – царі вбачали призначення своєї держави виключно у збройній силі і поневоленні десятків націй та народностей. Психолігічно й ідеологічно Москва залишається в полоні фальшивої імперської ідеї – і це не може не викликати тривоги не лише в сусідніх країнах, зокрема й особливо в Україні, але й у всьому демократичному світі. Цією тривогою, наприклад, пройнята стаття американського політичного експерта Брюса Джексона „'М'яка війна' за Схід Европи“, надрукована два тижні тому у виданні Гуверівського інтитуту „Policy Review“. Автор застерігає, що В. Путін, колишній полковник КҐБ, замість дбати про розвиток громадянського суспільства в Росії, закладає підвалини для відновлення статусу „великої держави“, для економічної і політичної агресії проти сусідніх народів. Тобто, Росія, не вдовольнившись роллю економічного партнера Европи, все виразніше постає як небезпечно реваншистська держава, в якій придушена свобода слова, відсутнє політичне волевиявлення народу, громадські організації зазнають постійного тиску і переслідування. Кінець короткотривалого лібералізму в Росії збігся з Помаранчевою революцією в Україні, котру Москва прийняла відверто вороже. Згадаймо замах на життя В. Ющенка, втручання російських спецслужб в українську політику, розперезану діяльність цілої армії путінських політтехнологів у контрольованих Москвою політичних партіях в Україні. А тепер – інтенсивні спроби перетворити „близьке закордоння“ на заручників російської енергетичної монополії: газ і нафту Москва розглядає як нову зброю боротьби з західньою демократією.

Покищо це „м'яка війна“, пише Б. Джексон, але вона вже почалася. Путін поспішає перетворити Співдружність незалежних держав у систему авторитаризму і диктаторства, в якій Москва мала б вирішальний вплив. 27 червня, на нараді з російськими послами в міністерстві закордонних справ Росії, В. Путін, уточнюючи зовнішньополітичний курс своєї держави, нарікав на ті країни СНД, котрі „шукають покровителів здалеку, ігнорують зв'язки, що склалися століттями“. Йшлося, самозрозуміло, про Україну, яка тими столітніми зв'язками була зв'язана Москвою по руках і ногах. Путінові дуже хочеться, щоб Україна й сьогодні не ігнорувала цих кайданів. Нездорове бажання – відповідна практика: російські спецслужби здійснили успішну антинатовську диверсію в Криму, а цими днями, підбадьорені тим „успіхом“ і фінансовані Москвою керівники масових акцій протесту у Феодосії збираються в Києві, щоб підтримати вимоги В. Януковича і його антиукраїнської Партії Реґіонів. До столиці їдуть автобуси з донецькими „хлопцями“, готовими за немалі „бакси“ спричинити в Києві антигромадські заворушення. Про це говорить у своєму зверненні до Міністерства внутрішніх справ у Служби безпеки партія „Пора“.

Західній світ повинен рішуче припинити ганебне заграваня з Москвою, як це робив колишній німецький канцлер Ґергард Шродер і продовжує робити як голова акціонерної компанії будівництва Північноевропейського газопроводу в обхід України. Цими днями, очевидно – з голосу свого друга В. Путіна – Ґ. Шродер заявив, що Росія повинна зменшити постачання газу до Европи через Україну. Це той же курс політичного тиску і економічного шантажу.Тому треба сподіватися, що західній світ, передусім Америка, почує обґрунтований висновок Б. Джексона: „Колективна стратегічна мета Заходу не загрожує життєвим інтересам Росії – лише її претензіям на імперію та зазіханням на слабкіших сусідів“.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

— SVOBODA —

Головний редактор – Ірена Ярошевич

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

[illegible]
[illegible]
[illegible]
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Оціславська e-mail:adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail:ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про різний спосіб святкування національних свят

Ось ми саме закінчили т. зв. тут „довгий вікенд“, який дістався усім як „нагорода“ за відзначення славного в США Дня Незалежності. Усі мали нагоду відпочити, поїхати в природу, опалюватися над берегами моря, чи мандрували лісовими стежками. Розуміється, що кожен по-своєму використав добру нагоду дня відпочинку та приємности. І це було на „американський спосіб“ відзначення найбільшого, здається, патріотичного свята у цій країні.

Саме це поєднання будь-що-будь патріотичної річниці з відпочинком і приємністю насунуло мені порівняння і роздуми про такі різні ментальності у різних народів й такі різні способи відзначування національних свят чи річниць. Якось, здається, мені, що у нас, українців, було б дуже невластивим відзначати Першого Листопада чи 22 січня, тобто дві найпопулярніші національні річниці – таким собі „пікніком“ чи тільки штучними вогнями, які збирають масу люду. А може, ми тільки вже довгими роками звикли, з приводу різних політичних ситуацій чи ускладнень, до того, що національні річниці відзначається у нас відповідними Богослужбами, академіями чи навіть, залежно від політичних ускладнень, – демонстраціями?

Все ж не пригадую собі, щоб колись з приводу річниці 1 Листопада чи 22 Січня відбувався в нашій громаді „пікнік“ чи інша забава та тим святкування було „завершене“. Не знаю, котрий спосіб кращий для відзначування національних річниць, але одне можна з певністю ствердити, що він дуже різний у різних народів. В загальному, коли згадую національні свята у повоєнній Німеччині чи Франції, де довелося побувати довший час – вони були „святковані“ дуже порізному та дуже особливо.

Ніде, однак, вони не були такі „свобідні“ та безпосередньо щирі, як саме в нашій „прибраній“ країні, де доводиться доживати віку. Розуміється, тут поважну ролю відограє різнорідність населення Сполучених Штатів Америки та свобода у вияві громадянських чи національних почувань. Тут вас ніхто не змушує у державне американське свято іти до церкви чи на „академію“ – ніхто не питається, що в цей святковий день робите та як його проведете. Головне, що це загальне „свято“, в яке ви вільні від постійної праці і можете його провести на власний смак і власне розуміння.

Роздумуючи над таким різним „підходом“ до національних річниць, доходжу до запитання: котрий спосіб кращий? Чи цей, що ми його від народження прийняли за свій – чи цей, який нам запропонувала еміґрантська доля?

А що думаєте Ви, шановні читачі фейлетонів О–КИ?

О–КА

Чи здатна сучасна еліта України виконати свою місію?

Винесене в заголовок статті Сергія Сороки („Українська правда“, 15 червня) запитання в такій мірі гостре й актуальне, що дозволяє значно скоротити подальший текст, тому пропонуємо чашим читачам тільки найістотніші уривки з нього.

...Якщо Україна за рівнем розвитку пасе задніх в Европі, то це є наслідком рівня розвитку власної еліти. Бог дав Україні розумний та працелюбний народ, а ось з елітою їй майже ніколи не таланило.

...Ще в 1999 році Бжезинський пророкував, що за другої каденції Кучми відбудеться зміна поколінь в українській владі. Ця зміна поколінь ще досі не закінчилась і відбувається дуже важко і, як здається, занадто довго.

На зміну „червоним директорам“ та партійним комуністичним функціонерам приходить покоління, кому зараз 30-40 років (Луценко, Кириленко, Павленко, Стецьків, Рибачук, Андрій Шевченко (ТБ), Терьохін, ті ж Тимошенко та Турчинов).

Ці люди формувались як особистості та спеціялісти вже після розвалу СССР та домінування Комуністичної партії, хоча в підсвідомості, мабуть, ще сидять міти, про так звану „соціяльну справедливість„ (за Марґарет Течер, „соціальний – дуже слизький прикметник, який має властивість позбавляти смислу іменники, які він визначає“, тобто термін „соціяльна справедливість“ є антиподом терміну „справедливість“), клясову боротьбу та революційну доцільність.

Вони отримали освіту ще радянського зразка, коли комунізм, марксистсько-ленінська філософія та політекономія називалися науками, а історія КПРС була основною дисципліною в усіх вищих навчальних закладах.. Але самостійно і вже абсолютно свідомо змогли освоїти ази макроекономіки, менеджменту, банківської справи та управління фінансами.

Саме ці люди, разом з новітнім поколінням, яке вже має або саме отримує освіту європейського зразка та досвід роботи в чужоземних компаніях, будуть будувати в Україні ефективний реальний капіталізм, а не якийсь гібридний олігархічний соціалізм, який наразі існує в Україні.

Маргарет Тетчер виділяє п'ять обов'язкових чинників реального, ефективного капіталізму: приватна власність, верховенство закону, сприятливу для підприємництва культуру народу, різноманітність незалежних і конкуруючих підприємств з різних держав (тобто ринкова різноманітність та відкритість), сприятлива система оподаткування та реґуляторної політики.

Наразі в Україні, за винятком сприятливої для підприємництва культури українського народу, влада за 14 років незалежної України не спромоглась вибудувати жодного з перелічених факторів.

(Закінчення на стор. 11)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Відстань до мрії скорочується

Дуже вдячна „Свободі" за те, що не залишили без уваги мої вірші. Безперечно, вони тільки шукають дорогу до серця читача. Маю надію, що знайдуть. Робота з підготування першої книги продовжується. Зараз я готуюся до отримання українського громадянства і в серпні повинна їхати з Грузії до Києва, щоб шукати працю і житло. Відстань до мрії скорочується, незважаючи на життєві перешкоди. Так що я зможу брати безпосередньо участь у житті України.

Проте тепер я живу в Грузії, і все, що тут відбувається, стосується і мене. Зараз в країні проходять зміни, які допоможуть обрати нову дорогу через зміну поглядів на життя. Дружні взаємини з Україною сприяють розширенню можливостей і для українців, які проживають в Грузії. Проте багато з них прагнуть виїхати в Україну в зв'язку з безробіттям, низьким рівнем життя і соціяльних послуг.

В Кутаїсі є грузинсько-українська асоціяція „Дружба", яка об'єднує українців, що проживають у Західній Грузії. Вона була створена в 1995 році і налічує понад 2000 осіб. При організації є дитячий футбольний клюб „Меморіял" і фолкльорний ансамбль, який виїжджав на гастролі до України. Крім цього, ми хочемо відкрити недільну українську школу, де навчалися б діти українців. З проханням допомогти у вирішенні цього питання ми зверталися до місцевих органів влади, але покищо вагомої допомоги не отримали.

В міру можливостей організація допомагає членам асоціяції продуктами харчування на релігійні та державні свята. При організації створена бібліотека української літератури. Також ми перекладаємо документи на українську мову або з української, в разі потреби. Керівник організації В. Кротенко, лікар-хірург, надає безкоштовні консультації членам асоціяції.

Неодноразово ми зверталися до Посольства України в Грузії з приводу допомоги в отриманні вищої освіти в навчальних закладах України і декілька молодих членів асоціяції були послані в Україну на навчання. Посольство України в Грузії завжди ставиться з увагою до наших проблем і допомагає в міру можливостей у їх вирішенні.

Анна Скрипка,
Кутаїсі, Грузія

Від голоду померла уся родина Гупалів

У „Свободі" (*ч. 22*) я прочитала статтю Аскольда Лозинського „Комуністи не визнають Голодомор" і згадала розповідь Галини Гупало про те, як від голоду вимерла вся її родина – старі, молоді і діти.

Прізвище Гупалів дуже поширене в Магдалинівському районі на Дніпропетровщині. Є навіть село Гупалівка на березі чистої, прохолодної Орілі. А родина Галини проживала в с. Дмухайлівці. І досі в цьому селі живе донька Галини, з якою я знайома понад 30 років. Галині було 12 років, вона жила в сім'ї свого діда. Навесні, в передднівок (це такий час, коли нового врожаю ще нема, а старий закінчується), в дворі з'явилися люди від влади з довгими тичками. Вони шукали, чи не заховали де харчові припаси.

Розвалювали в хаті печі, шукали, чи що не замуровано. Шукали в криницях, чи часом туди хтось не опустив якийсь маленький вузлик з їстівним. А тоді зовсім не було чого з'їсти. Трава ще не виросла. Люди від голоду мали великі набряки ніг, а діти – животів. Животи дітям підв'язували, бо тільки так вони могли ходити. Від голоду люди стали байдужими. Померла тітка Галина. Тітка Оксана теж померла. Залишився батько, який працював в колгоспі їздовим, на конях. Йому вдавалось вкрасти жменю зерна, але з роботи додому він те зерно не приносив, закопував десь в полі, а вночі йшов, відкопував і вся сім'я варила і споживала його вночі.

Як кожна людина, я відчуваю свою належність до української нації. І захищаю її, як щось своє. Отже, я – націоналістка.

Щодо радянщини, яку так захищає паризький історик, то нехай би вона пожила під її тиском. За кожне вишневе дерево треба було платити податок. Вранці мати не могла дати своїй дитині склянку молока, бо молоко треба було здати державі, як і м'ясо, шкіри, овочі, яйця. За тяжку роботу в колгоспі видавали крихту зерна на трудодень. За взяті з поля кілька буряків або десяток колосків – роки тюрми. Звичайно, з такою системою потрібно було боротись. Чи можна осуджувати націоналістів, котрі боролися з цією системою?

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Подяки, прохання, надії в листах читачів

Сестрицтво при парафії УПЦ св. Андрія Вашінгтонської митрополії допомогло розпочати будівництво Центру для праці з молоддю і бібліотеки в Миргороді на Полтавщині, сприяло у придбанні технічного оснащення. **Оля Матула** з цього сестрицтва переслала до „Свободи" звернення керівника Молодіжного просвітницького центру „Ганнуся" Анатолія Сазанського, який просить допомоги для продовження будови центру. Адреса: *вул. Ведмедівка, 55, Миргород, Полтавської обл., 37600 Ukraine. Тел.: (380-5355) 50-662.*

Священик **о. Микола Квич** з Севастополя в Криму теж має надію на допомогу закордонних українців у будівництві церкви Успіння Пресвятої Богородиці УГКЦ. У жовтні виповниться два роки від надання площі під храм, і якщо будівництво не почнеться, землю відберуть. Адреса священика: *вул. Хрустальова, 161-50, Севастополь, Крим, 99055 Ukraine. Тел.: (380-692) 452-924. Електронна адреса: sv.ugcc@gala.net.*

Юрій Кравець з Житомира у 1985 році відвернув загрозу від вантажного поїзда з ядерними матеріялами, біля якого загорівся бензовоз. „Свобода" розповіла про його подвиг (*ч. 22*) і тепер він дякує за цю публікацію.

Євген Садовський з Парми, Огайо, дякує за публікацію віршів молодої поетеси Тетяни Полубко з Чернівців. Він надіслав ноти композиції „Боріться" на слова вірша „Боріться та не між собою", який написав о. Василь Ганішевський з села Ценів, де дід Є. Садовського о. Концевич багато років був священиком. Ось цей вірш:

Боріться, та не між собою,
бо ворог наш лиш того жде.
Із нерозумного двобою
нема за що, а бій іде.
А ворог справу свою знає,
читає потайні думки,
руками вашими над вами
розправу чинить залюбки.
Вже не боріться між собою,
миритися давно пора
задля загального розвою,
задля загального добра!

„Може, ці слова дійдуть в Україну та вплинуть на тих впертюхів, що не годні прозумітися між собою", - пише Є. Садовський.

Вірш давнього дописувача до „Свободи" Осипа Новицького „Коломийки" надіслала **Марія Храплива** з Матавану, Н. Дж. Звертаючись до земляків у Карпатах, автор писав:

Граблі аби нам прислали
ми будем просити,
бо нема чим дітей мови
рідної навчити.
На граблі як настолочить,
По лобі дістане,
зараз бахур по-вкраїнськи
говорити стане.

Д-р Осип Мороз з Кергонксону, Н. Й., перед серпневим конґресом українців пише про свій проєкт програми відродження України: „Історичний шанс мати свою незалежну самодостатню державу повинен бути використаний світовою українською спільнотою вповні. На виклик історії ми повинні зробити такий відгук, такий прорив, щоб стати не в деклярації, а на ділі сучасною розвиненою нацією, яка вийшла б на рівень передових в колі світових цивілізацій XXI століття".

З подякою за передплачену для інвалідів Чорткова „Свободу" звертається до редакції **Юлія Курська**. Цей подарунок інвалідам зробили Оксана Зозуля з Лос-Анджелесу і 81-ий відділ СУА з Редфорду.

Редакція дякує **Олі Герасименко-Олійник** з Сакраменто за цікаву статтю „10-та річниця Конституції України", котра надійшла з запізненням – саме на День Конституції. Прагне допомогти редакції **Ярослав Куровицький** з Ню-Йорку, який підготував і надіслав добірки світлин про країни, з якими змагалася збірна України на ЧС-2006. Дякуємо!

Продовжує уважно читати „Свободу" і коментувати публікації **Юрій Кравчук** з Вільмінгтону, Делавер. Він надіслав з приводу фотодобірки „Наступ Росії проти України – звідусіль" (16 червня) свої застереження щодо небезпечної політичної гри В. Путіна та його команди, особливо на терені Криму.

Голова обласного товариства „Просвіта" **П. Арсенич** з Івано-Франківська пише про приготування до видання книги „Галичани – жертви більшовицького режиму" і просить допомоги у цьому. Його адреса: *вул. М. Грушевського, 18, Івано–Франківськ, 76018 Ukraine.*

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Представниці трьох поколінь однієї родини працюють для УНСоюзу

Христя Бродин (зліва) – дочка Дарії Семеґен (в центрі) і мама Адріяни, ще студенткою почала працювати в адміністрації видавництв УНСоюзу, де її мама працювала від 1969 року. Тепер Христя Бродин і Дарія Семеґен працюють в Головній канцелярії УНСоюзу, а наймолодша в родині Адріяна замінила їх у видавництві. На жаль, ненадовго – восени вона починає навчання в Манчестерському університеті Англії.

Приклад – найкраща заохота

Неоніля Сохан (зліва), яка першою відгукнулась на заклик Фундації „Спадщина Союзівки" ставати членами, в присутності Головного секретаря Христини Козак (справа) передеє чек-вкладку касирові Ромі Лісович.

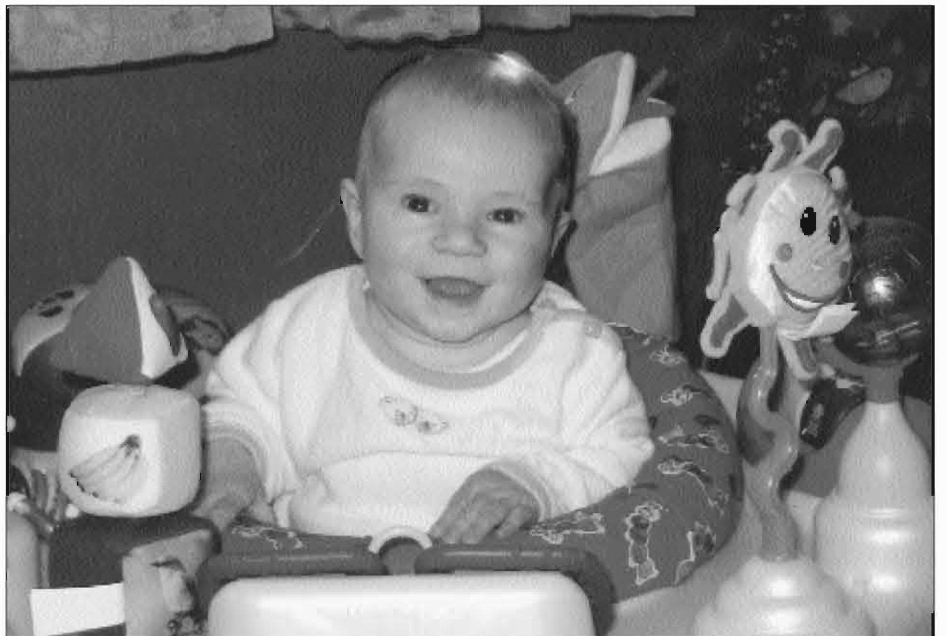
Нові члени УНСоюзу

Кіра Олексій, доня Орести Білоус-Олексій та Андрея Олексія з Істон, Конектикат, – нова членка 5-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся і дідусь Ліда та Орест Білоуси.

Стівен-Іван Векія мол., син Марії і Стіва Векіїв з Масапіква Парку, Н.Й., – новий член 130-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Ірина і дідусь Ігор Ядліцькі.

Богдан-Антон Пуґач, син Оксани і Богдана Пуґачів з Толленд в Конектикат, – новий член 234-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечила бабуся Стефанія Феденишин.

Роксоляна-Надя Білик, доня Петрусі Гованської-Білик і Андрія Білика з Фініксу, в Арізоні, – нова членка 16-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся Надя і дідусь Петро Гованські.

Еван Ґ. Рамсдел, син Сузани Ґріді та Бруїна Рамсдела з Коламбус, Огайо, – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Свого племінника забезпечила тітка Марія-Анна Мисишин.

Лука-Роман Захарій, син Зіни та Ореста Захаріїв з Стерлінґ Гайтс у Мишиґен, – новий член 175-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечила бабуся Оля Захарій.

Алекса і Андрея Йовановічі, доні Марти і Давида Йовановічів з Ніяґара Фолс в Онтаріо, Канада, – нові членки 39-го Відділу УНСоюзу. Своїх донечок забезпечили батьки Марта і Давид Йовановичі.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Читати треба уважно...

Не знаю, хто такий М. Дністренко, бо ні такого прізвища, ні літературного псевдоніму ніде не зустрічала. Виглядає, що хтось „законспірувався”. Ми живемо у вільному світі, ніякої загрози авторові тут нема. Не бачу, чому мені дехто радить прощати Д. Павличкові. Я ніколи не писала, що не треба, тільки нагадувала, що спершу він повинен би перед нами вибачитися, а цього не зробив. В тому суть справи. Про це писала газета „Поступ” зі Львова. Що загрожувало б Павличкові, якби він цього огидного, брехливого вірша „У Митрополита” не написав? Ніхто не став на оборону величної постаті Андрея Шептицького, тож довелося зробити це мені. Це тому, що мій батько Володимир Дорошенко був з Митрополитом у близьких зв'язках. Єднав їх патріотизм і подібний підхід до наших проблем. Це ж Митрополит Шептицький благословив православного В. Дорошенка, коли він їхав до Відня організувати Союз Визволення України, де потім став членом президії СВУ і редактором його видань. Це ж Митрополит Шептицький урятував мого батька своєю візитівкою, коли його хотіли розстріляти як московського шпигуна. Про це писав у минулорічному альманаху УНСоюзу ред. Петро Часто.

Це правда, що українські письменники, як пише М. Дністренко, мусіли славословити, щоб зберегти нашу мову й літературу. З часом відсіється вся ця полова, а залишиться зерно їхніх творів. Та ніхто з них не обливав нікого брудом особисто. Тут П. Павличко „перестарався”, та ще й у 1989 році. Закид Івана Даниленка, що я з цієї справи маю якусь вигоду, абсолютно безпідставний. Яку ж вигоду я могла б мати? Всі свої твори я видала сама, за свої гроші, ніяких збірок чи бенефісів собі не влаштовувала. У двох випадках мені фірму надали „Гомін України” і „Лис Микита”, але я їм за друк заплатила й ніяких зобов'язань перед ніким не маю. Зрештою, ми всі тут видавали свої твори власним коштом, працюючи ввесь день для прожитку, часом навіть фізично. За нами не стояла держава, як за Спілкою письменників України. Ми не діставали ні „квартир” (тобто мешкань), ні ніяких інших благ. Тому мені заімпонувала незалежна постава Олени Звичайної та її чоловіка, які до СПУ не належали, а видали свої твори аж тут, за власні гроші. З О. Звичайною я тільки виступала на літературних вечорах, в ближчих взаєминах з нею не була. Тепер вже нема ні книгарень, де їхні твори продавалися, ні гуртків книголюбів, які їх розповсюджували. Інформації про них повинні б бути в нюйоркському НТШ, якому, як я вже згадувала, вони залишили свій спадок.

Врешті, ще можливий закид, чому я писала свої твори як Міра Гармаш, а не Дорошенко. Це тому, щоб оминути плутанину, бо мій батько Володимир, а я Володимира. „Міра Гармаш” – так я підписувалась у ліриці, оповіданнях, перекладах, спогадах, репортажах, які містила в журналах „Київ”, „Крилаті”, „Визвольний шлях”, „Нові дні” та дитячому журналі „Веселка”. Маю ще один псевдонім – „Ї. Жак”, яким підписувалась у „Лис Микиті” й під яким видала збірку гумористичних і сатиричних віршів „Розкритий вахляр”. Ці псевдоніми давно розкриті. А тепер, п. Дністренко, подайте нам, хто Ви: яке Ваше справжнє прізвище, ім'я, звідки Ви, як довго тут і де живете.

Про жахи життя під терором у СССР мені ніхто не мусить розказувати. Моя тітка Наталка, побувши в повстанцях до 1921 року, щасливо (бо в неї стріляли) перейшла Збруч і про все це розповідала, прийшовши до Львова. Хоч тоді ще мене на світі не було, пізніше чула про все це від раннього дитинства. Пам'ятаю, що діялося в Галичині, коли прийшли „визволителі”. Мого батька переслідували, тягали на нічні допити, мучили й погрожували йому. По відступі большевиків, коли вони змасакрували в'язнів по тюрмах, ми знайшли список призначених на розстріл, на якому був мій батько. П'ять членів родини мого чоловіка большевики знищили.

Ваш заклик, п. М. Дністренко, до співпраці „третьої й четвертої хвилі” сприймаю з радістю й надією, що „четверта хвиля” перебере й розбудує наші здобутки так, як ми перебрали здобутки першої й другої. Тоді нам відпаде журба за долю наших установ, архівів, бібліотек і мистецьких надбань. Третя хвиля перевидала багато з того, що було видане перед приїздом сюди й видала багато нового. Ось неповний і дуже побіжний список тільки наукових україномовних книг, які ще залишилися на полицях нашої домашньої бібліотеки: „Велика історія України”, „Археологія України”, „Історія українського війська”, „Історія української культури”, „Останній акт трагедії української галицької армії”, Михайло Грушевський – „Вибрані твори”, Т. Шевченко (14 томів), Іван Франко – вибір з творів, Леся Українка 1871–1971, „Правописний словник”, „Словник чужих слів”, „Українсько-англійський словник”.

Вітаю Ваші пляни праці на майбутнє й бажаю успіху. Мій чоловік і я якраз перевидаємо „Малу історію України” І. Крип'якевича, бо в Україні люди все ще не знають своєї історії. Вона буде розповсюджена пластовими гуртками по всій Україні. Досі ми переслали до бібліотеки Історичного музею у Львові кілька пакунків книжок, наукових і белетристичних, на історичні теми, збірку банкнотів і значків УНР, знимки й матеріяли СВУ, залишені в мене по батькові, за це дістали подяку й грамоту, допомогли бібліотеці В. Стефаника відремонтувати будинок на вул. Лисенка у Львові, де була загроза втрати старовинних книг через заливання водою й дістали від бібліотеки подяку, а дві залі названо нашими іменами, вислали пачку книжок для української школи в Ялті, допомагали музеєві Лесі Українки там, допомогли відремонтувати пластовий будинок у Луцьку, допомагали студентам Майдану, стали меценатами Могилянської академії й дістали від неї грамоту з подякою, щорічно посилаємо пожертви Острозькій академії, де нам надано почесні докторати й срібні медалі князя Острозького ще в грудні 2004 року, посилаємо пачки з харчами й мануфактурою різним людям в Україні. Є люди, що зробили значно більше від нас, або зробили менше – кожний з нас робить, що може.

Тепер напишіть, що Ви зробили для України, п. М. Дністренко, крім гарних плянів.

Міра Гармаш,
Філядельфія

Слово на захист рідної мови

Наша шановна читачка Зірка Гренджа-Донська-Данилюк, донька закарпатського поета-патріота Василя Гренджі-Донського, переслала до редакції текст виступу вчительки української мови Тячівської середньої школи ім. В. Гренджі-Донського, Заслуженого вчителя України Ганни Рекіти на 2-му позачерговому з'їзді громадської організації „Конгрес захисту української мови” в Києві, 4 березня ц. р. Нижче подаємо уривки з цього виступу.

Своє слово хочу розпочати рядками Василя Гренджі-Донського:

Люби рідну мову,
люби рідне слово,
Її не стидайся, за ню бийся в грудь.
Люби Україну, люби, як нікого,
Вона ж твоя мати,
того не забудь.

Це ж бо не просто поетичні рядки. Це пристрасний заклик діяльного патріота України до своєї нації, до нащадків своїх берегти і відстоювати в усі часи, якими б важкими вони не були, найцінніший скарб, котрим для народу є його рідна мова. Ми сьогодні просто зобов'язані чути ці слова і діяти, як це робили наші будителі упродовж віків в умовах жорстокого чужоземного поневолення.

Ми ж ось уже друге десятиліття живемо в, здавалося б, не окупованій, незалежній Україні. Та, на жаль, тероризування української мови продовжується, набуває все цинічніших форм.

Тому не радісні, не світлі чуття зібрали нас тут, у стольному граді Києві, а невимовний біль і тривога за долю рідної української мови, яка в своїй рідній хаті, на рідній українській землі опинилися в смертельній небезпеці. Коли на 15-му році незалежности держави з моноетнічною нацією, де 32.5 млн. громадян вважають українську мову рідною, ми, українці, змушені боронити в державі Україні статус української мови як державної.

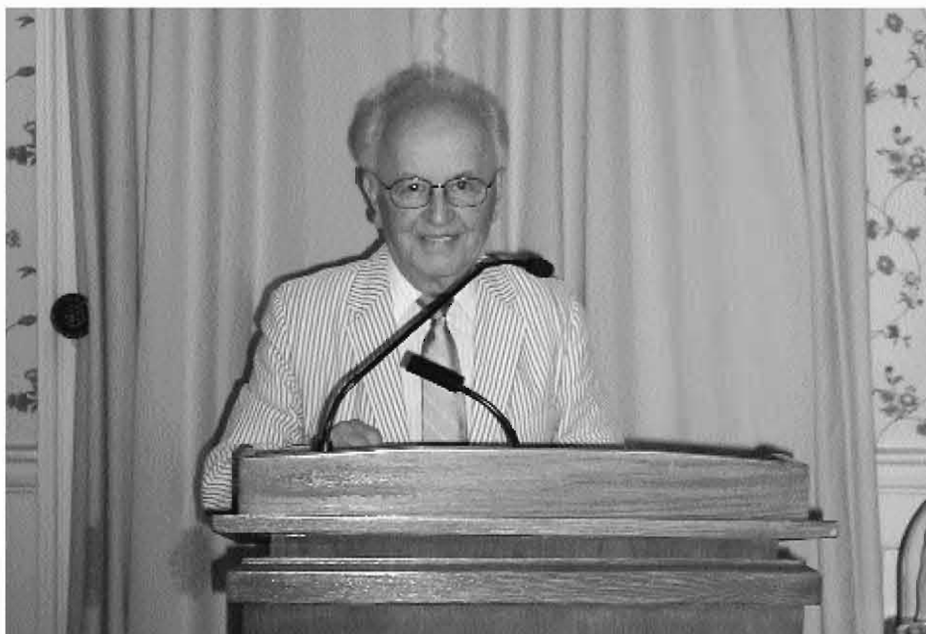
Антиукраїнські політичні сиил та окремі політичні спекулянти створюють так звані комітети порятунку російської мови в Україні, виводять людей на стихійні мітинги. Навіщо це все? З якою метою? Кажуть, „з метою захисту прав росіян – громадян України”, яких „насильницьки українізують”. У який же це спосіб? – хотілося б спитати. Чи комусь не дозволено користуватись російською мовою у побуті, в засобах масової інформації, в державних установах? Саме російська мова в Україні звучить всюди: у парляменті, в коридорах влади, на радіо, телебаченні... Як сказав відомий наш кінорежисер, леґенда українського кіна Юрій Іллєнко: „Ми живемо на окупованій інформаційнії території”. І це справді так. Понад 85 відсотків друкованої продукції – російськомовна. Українське книгодрукування – заблоковане. У Криму, де нібито „українізують” населення, залишилося тільки шість україномовних шкіл, 580 середніх загальноосвітніх, всі інші – російськомовні.

Ще один приклад. Школярі з Алчевська, перебуваючи в Закарпатті, не тільки маленькі, а й старшокласники, вперше почули тут українську мову, захоплено називали її „дивною”. Дивно насправді... і страшно, що, живучи в Україні, її громадяни зовсім не чують української мови. Ось така у нас „шалена українізація”. Це ось так „виконується” стаття 27 Закону про мови, як, до речі, і інші статті цього Закону: 11-а, 13-а, 18-а... То чиї ж права порушуються в Україні? Мій болісний висновок такий: цинічно будується друга Росія в Україні.

Я – вчитель української мови та літератури в містечку Тячів, що біля самого українсько-румунського кордону. Тут компактно проживають представники румунської та угорської національних меншин, рідна мова яких не є спорідненою з українською. Та вони залюбки, поруч з рідною, вивчають і мову українську. І успішно! Бо прагнуть цього, хочуть знати мову держави, громадянами якої вони є. Чимало школярів з угорсько- та румуномовних шкіл Тячівщини щороку стають переможцями обласних олімпіяд з української мови, продовжують успішно навчання в університетах, щоб здобути спеціяльність „викладач української мови” і навчати цієї мови інших представників свого етносу. І вони не висувають вимог щодо надання їхнім мовам статусу державної в Україні. Бо, очевидно, добре розуміють і відчувають (це ж бо реалії), що живуть у державі, яка, як нікотра інша европейська, виконує усі зобов'язання щодо захисту мов усіх без винятку національних меншин...

Не лише як представник титульної нації в Україні, але і від імені національних меншин Закарпаття я раджу політичним спекулянтам, що мріють розділити Україну за мовною ознакою: хочете „двіязичія”? – вивчіть українську.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Виступає професор Іван Фізер

Урбана-Шампейн...

(Закінчення зі стор. 1)

матично відповідних віршів Наталки Білоцерківської, Марти-Тарнавської, Софії Майданської, Івана Драча, Ліни Костенко, Оксани Пахльовської. Акордним завершенням концерту була електроакустична презентація „...А природа залишається самітною" композитора Скота А. Ваята.

Учасники конференції звернулись також листом до Президента України Віктора Ющенка, закликаючи захистити вкрай загрожену українську мову і не допустити до надання російській державного статусу.

Програмний комітет цих конференцій, до якого входять Іван Фізер, Тарас Гунчак, Ярослав Розумний, Леонід Рудницький, Христина Сохоцька, з жалем приняв резиґнацію проф. Д. Штогрина як голови цих конференцій, і на його місце одноголосно обрали проф. Леоніда Рудницького.

Н.Н.

Зі звернення конференції до Президента України В. Ющенка

Вельмишановний Пане Президенте!
Дорогий Вікторе Андрійовичу!

Ми, діячі науки і культури різних країн, учасники 25-ої щорічної конференції з української проблематики при Ілліноїському університеті в Урбана-Шампейн (США), глибоко стурбовані загрозою, яка повисла над державною мовою України. Численні спроби утвердити так званий регіональний статус російської мови сіють розбрат і ворожнечу, розхитують основи державності України.

У своїх домаганнях антиукраїнські сили посилаються на Європейську Хартію Мов. Але ратифікація цієї Хартії, за висновками експертів, суперечить 10-ій статті Конституції України. До того ж мовам національних меншин, а тим більше російській, ніщо не загрожує. Підтримки і захисту насамперед потребує вкрай занедбана українська мова.

Ситуація дедалі загострюється. В країні панує чужа мова, Україну заполонила чужа література, чужі засоби масової інформації і це викликає у нас велику тривогу.

Ми закликаємо Вас, Пане Президенте, захистити конституційні основи незалежної України. Не дайте розтерзати на регіональні шматочки Україну, яка одна-єдина для кожного українця на планеті.

Підписали: **Ф. Аргентієрі** (Італія), **Г. Артемчук** (Україна), **О. Башун** (Україна), **О. Бетлій** (Україна), **Г. Бійчук** (Україна), **К. Бравн** (США), **Е. Бистрицька** (Україна), **В. Чумаченко** (США), **Н. Л. Коллі** (В. Британія), **Т. Фініков** (Україна), **І. Фізер** (США), **М. Фізер** (США), **А. Фурнієр** (Канада), **І. Головінський** (США, **С. Горлянський** (Україна), **А. Горняткевич** (Канада), **А. Гумецька** (США), **Т. Гунчак** (США), **В. Хмарський** (Україна), **М. Климчук** (США), **Я. Кміт** (Україна), **Л. Коломієць** (Україна), **Т. Конончук** (Україна), **А. Коновал** (США), **Г. Кошарська** (Австралія), **О. Купчинський** (Україна), **М. Куропась** (США), **Н. Ломінська** (Україна), **О. Лучук** (Україна), **Т. Лучук** (Україна), **О. Лужницький** (США), **Д. Марпл** (Канада), **І. Масник** (США), **С. Мельничук** (Україна), **З. Мельник** (США), **Г. Миронюк** (США), **М. Найдан** (США), **І. Пасічник** (Україна), **Л. Пекарська** (В.Британія), **Є. Перебийніс** (Україна), **Л. Попович** (Сербія), **А. Процик** (США), **С. Роговик** (Україна), **О. Романчук** (Україна), **Ю. Романовська** (Україна), **О. Романовський** (Україна), **Я. Розумний** (Канада, **О. Розумний** (Канада), **Л. Рудницький** (США), **О. Сасюк** (Порто Ріко), **Р. Сербин** (Канада), **М. Сергійчук** (Україна), **В. Сергійчук** (Україна), **Д. Штогрин** (США), **Є. Штогрин** (США), **В. Жугай** (Україна), **Ю. Ших** (Україна), **Х. Сохоцька** (Канада), **Г. Сварник** (Україна), **Н. Транбул** (США), **О. Воловина** (США), **Л. Вуссек** (США), **Н. Яковенко** (Україна), **Я. Яцків** (Україна), **М. Железняк** (Україна).

Подвійна ...

(Закінчення зі стор. 3)

Б. Ґейтс обладнав 11,000 бібліотек комп'ютерами і технологією.

Дж. Рокефелер будував і створював наукові інституції – Чикаґський університет і Університет Рокефелера в Ню-Йорку – перша головна інституція присвячена виключно медичним дослідам.

Фундація Ґейтсів дає фонди для освітніх систем з метою здійснення потрібних для них змін. Тільки для освітньої системи Ню-Йорку дала понад 100 млн. дол.

Будучи свідомими того, що добродчинність в нашому сьогоденні вимагає значних фондів, В. Бафет і Б. Ґейтс вміло об'єднали свої грошові спроможності, щоб краще творити добродійства для людства. У 2005 році Фундація Б. Ґейтса видала 1.3 більйони дол. З внеском до Фундації Б. і Мелінди Гейтсів фондів В. Мафета збільшить вдвічі суму для добродійних цілей.

Головною метою Фундації Б. і М. Ґейтсів є розроблення лікування таких хвороб, як малярія, ВІЛ /СНІД (HIV/AIDS) та туберкульоза.

Все ж таки одним з найважливіших моментів добродійного вчинку Ворена Е. Бафета – це те, що він не створив окремої фундації свого імені, але свій внесок віддав Фундації Б. і М. Гейтсів, щоб спільне добродійство було ще більшим. І тут у вчинку В. Бафета треба відзначити скромність його власного „Я".

Його діти Говард, Сузі та Пітер, кажуть „Він зарання часто нам сигналізував про свої наміри". Вони не тільки схвалюють вчинок батька, але також поділяють його добродійні акції.

Х.В.–Ф.

Чи здатна...

(Закінчення зі стор. 6)

Сучасна влада теж покищо не визначилась з пріоритетами економічного та політичного реформування країни, натомість активно починає боротись не з глибинними причинами економічних проблем, а з їх наслідками. Тобто лікує не хворобу, а симптоми, що може призвести до колапсу економічного організму України.

Як приклад – боротьба з тіньовою економікою та „тіньовими" платнями. Автор хотів би, на відміну від більшости урядовців та економістів, підкреслити величезне позитивне значення тіньової економіки та долара, як засобу платежу та накопичення, який її обслуговував, для становлення української економіки у складний перехідний період останніх 10-15 років.

Правда, поки сама влада не почала створювати тіньові схеми для випомповування грошей з України.

Фактично, завдяки та за рахунок функціонування тіньової економіки та доларові в Україні стало на ноги та розвинулося мале та середнє підприємство.

Адже ніяке підприємництво не витримало б величезного податкового тиску на підприємства та на фонд заробітної плати, корупцію та здирництво державних органів влади, регуляторну систему, яка працює на знищення підприємництва, законодавчий хаос та корумповану судову систему.

Цитую М. Течер: „Свавілля і непередбачуваність несумісні з функціонуванням капіталу. Робітникам потрібна ґарантія отримання винагороди за працю. Інвесторам необхідна впевненість в тому, що вони зможуть отримати прибуток від вкладеного капіталу. Підприємцям потрібно знати, що їхній прибуток не буде вилучений сьогодні і в майбутньому в результаті прийняття нормативних актів, що мають зворотну силу. Всі учасники економічного життя країни потребують захисту від здирництва та корупції.

В разі невиконання цих умов складні розрахунки і ланцюжки взаємовідносин, що лежать в основі економічного зростання, занепадають, а розвиток припиняється. Економічна діяльність в цьому випадку, скоріше всього, переміщується в "тіньовий" чи неофіційний сектор. Наприклад, в країнах з вільним ринком на тіньовий сектор економіки в середньому припадає не більше 14 відс. ВВП, тоді як в африканських країнах (та країнах колишнього СССР) він складає 54 відс".

Так хто винен в існуванні тіньової економіки в Україні? Народ чи влада? Так чим потрібно натхненно та енергійно займатись новій владі на чолі з Ющенком та Єхануровим? Чому влада нічого не робить щодо лібералізації економіки та значного зменшення податкового тиску на підприємства?

Чому б владі нарешті не укласти суспільний договір з власним народом, де влада значно зменшує податковий тиск (не на 2 відс., а на 30-40!), натомість всі підприємці повинні чесно сплачувати всі податки.

Інакше це називається: зменшення норми оподаткування зі збільшенням бази оподаткування.

Чи у теперішньої влади на чолі з президентом не вистачає професіоналізму, духу та рішучости?

І остання цитата: „Він рішучий в проявах своєї нерішучости, незворушний в своїй звичці завжди вагатися, твердий в своїй постійній м'якотілості, надійний в своїй безнадійній необов'язковості, всесильний в своєму безсиллі".

Це сказав Вінстон Черчіль про Стенлі Болдвина, прем'єр-міністра Великобританії в 20-30-их роках минулого століття.

А ви про кого подумали?.

THE UKRAINIAN WEEKLY

СВОБОДА

Запрошуємо всіх на 7-денний круїз!

Чудова нагода провести час з родиною і друзями!

Підтримуйте Свободу, «The Ukrainian Weekly» і Союзівку

Дата: 04 – 11-го березня, 2007

Маршрут: Tampa; Day at Sea; Grand Cayman; Cozumel; Belize, Costa Maya; Day at Sea; Tampa

Ціна:
*Середня кабіна: $810.00 на особу (порт і податки вкл.) **
*Крайня кабіна: $940.00 на особу (порт і податки вкл.)**
*Кабіна з балконом без виду : $990.00 на особу (порт і податки вкл.)**
*Кабіна з балконом з видом на море: $1090.00 на особу (порт і податки вкл.)**
На прохання даємо ціни кабін на одну особу, три або чотири

Прошу взяти до уваги: вище подані ціни вклрчлають пожертву для УНСоюзу з вашим вибором!
«Союзівка» Фундація Спадщини ** Пресовий Фонд «Свобода» «The Ukrainian Weekly»
Лінія «Carnival Cruise Lines» також зробить пожертву для УНСоюзу за кожну особу що займає дво-особну кабіну

Корабель: *Carnival Cruise Lines* « Miracle»

Групові розваги!

Поспішайте! Обмежена кількість місць!

Малий завдаток забезпечить вам кабіну і вакації повних розваг!

*** Перешліть завдаток у сумі $100.00 дол. від особи до 1-го серпня, 2006**

* Чеки виписувати на "Zenia's Travel Club LLC"
* Ціни базовані на дво-особних кабінах
* Забезпечення, чайове, і лети не включені в ціні
* За додатковими інформаціями: Зеня Брожина 201-935-0250 або Христина Білянич 973-285-5006

Zenia's Travel Club LLC
Phone 201-935-0250

244 Union Ave., Wood Ridge, NJ 07075
Email zbrozyna@earthlink.net

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Липень 2006 р., ч. 71

Двотомник „Наша боротьба та наші пропозиції”

В останніх роках силами української діяспори вийшло в світ багато книг про політичні рухи українців, які внаслідок Другої світової війни опинилися поза межами України. Та не тільки це. Взагалі, якщо починати з перших днів післявоєнного життя українських вихідців з батьківщини до Европи, а потім і в далекі краї від неї, можна з задоволенням ствердити, що книговидавничий рух еміґраційного українського суспільства був настільки активний і продуктивний, що наситив бібліотеки і наукові заклади світу не тільки найновішими і найправдивішими відомостями про Україну, український народ, його історію, культуру, але також і, що найголовніше, правдою про життя народу в тяжких, часто страхітливих умовах комуністичного режиму та сталінської тиранії в країні їхнього походження.

Незважаючи на довголітнє існування в діяспорі попереднього українського еміґраційного суспільства, яке в переважній більшості було заробітчанським за своїм складом і рівнем, знання про Україну в країнах їхнього поселення ще було в зародковому стані. Тогочасне українське суспільство не було спроможне проникнути в державні, інтелектуальні чи науково політичні кола своїх вибраних країн, щоб авторитетно і ефективно поширювати знання про Україну, тим більше – про її стан. Внаслідок цього Україну далі вважали Росією, а українців – росіянами.

Таке розуміння було вже раніше прищеплене старими білоеміґрантськими „неділімцами” Росії та їхніми пізнішими однодумцями з російсько-більшовицького СССР. Отже, фронт боротьби за Україну вже чекав на новий і свіжий наплив українства, яке могло б продовжувати змагання за Україну, хоч і в далеких краях від неї. І воно це робило з переконанням, що за Україну можна боротись всюди.

До двотомника „Наша боротьба та наші позиції” увійшли матеріяли, документи та передрук неперіодичного журналу організаційного бюра УРДП „Наша боротьба” та 32-ох чисел „Наші позиції” – партійного органу УРДП–УДРП, що виходили протягом 55 років діяльности партії за межами України, яка припинила свою діяльність в травні 2000 року. Матеріяли зібрав, упорядкував та підготував до друку Ол. Коновал, вступне слово написав Анатолій Лисий, а подбав про видання й розповсюдження в Україні Вадим Усань – представник Фундації в Харкові. Двотомник можна придбати, висилаючи чек на 50 ам. дол. на адресу Фундації.

Повоєнна українська еміґрація була в своїм характері і складі політичною еміґрацією. Вона складалася у великій частині з патріотичної інтеліґенції, представників українських політичних кіл, переважно партійно-націоналістичних, наукової та професійної інтеліґенції, недавніх учасників підпільного руху, як також і недавніх бійців проти фашистських і більшовицьких окупантів України.

На відміну від попередніх еміґрацій, у яких переважали вихідці з Галичини, Волині та Буковини, тобто громадяни Польщі або Румунії, нова українська еміґрація включала в собі також вихідців з східньої частини України, тобто недавніх українських громадян Совєтського Союзу. Ця т. зв. „східняцька еміґрація”, як її в той час називали їхні брати з Західньої України, також складалася з висококвзліфікованої української патріотичної фахової інтеліґенції, працівників слова і пера, уцілілих вояків петлюрівських армій, працівників міста і села, як також і чисельних колишніх в'язнів совєтського ГУЛаґу – уцілілих в'язнів Соловків та інших тюремних катівень „необ'ятного” СССР.

Якраз про цих людей говориться в нашій книзі. Крім цього, вона має ще більш специфічний характер. Ця книга – про появу в діяспорі та про ідейні засади ними створеної Української революційно-демократичної партії (УРДП), однієї з нових і особливих політичних формацій, яка виринула в українському еміґраційному суспільстві як антипод, як перегляд і переоцінка попередніх українських політичних рухів, цілого спектру ідеологій та партій, починаючи зі старих консервативних галицьких партій і кінчаючи радикальними партійними націоналістичними формаціями передвоєнного творення знову ж таки галицького виростання.

Ця книга, вважаємо, у великій мірі буде корисною для дослідника тих часів, коли українська політична еліта, опинившись між двома фронтами, які прокочувалися по Україні зі заходу на схід, а потім з сходу на захід, в кривавому змаганні двох тоталітарних систем – німецького фашизму і російського більшовизму – зазнала повної невдачі в надії, що військова конфронтація між двома потугами відкриє сприятливі можливості для позитивного розв'язання українських надій. Отже, українська патріотична політична еліта переживала в тих часах велику кризу і глибоке розчарування. Вона, найперше, означала крах тодішніх українських партійних націоналістичних ідеологій та рухів, які, зазнавши величезних жертв в своїх лавах, так невдало претендували на свою обраність у боротьбі за волю і державну свободу для українського народу. Перегляд колишніх вірувань і колишніх методів в вимогою часу. Потрібно було шукати виходу, шукати нових шляхів до боротьби за Україну, за її незалежність і державну самостійність.

Українська революційно-демократична партія взяла на себе в ті часи дуже сміливий, хоч і невдячний, обов'язок поставити під знак запитання існуючі світогляди та методи боротьби організованого партійного націоналізму. Разом з цим УРДП вийшла з новими ідеями, новим шляхом в боротьбі для досягнення національного і соціяльного визволення українського народу.

Перші кроки до створення цієї політичної формації з новими поглядами і новими ідеями почалися незадовго після капітуляції Німеччини і спонтанного створення скупчень українських біженців в таборах переможеної і окупованої західніми союзниками Німеччини.

„Всяка революція була спочатку в мозку однієї людини”, – писав американський філософ Ралф Емерсон. Такою людиною в ті, ще досить тривожні часи був Іван Багряний – український письменник-каторжанин, який першим вийшов на сцену українського політичного суспільства з ідеєю створення нової політичної партії зі своєрідним новим світоглядом та новими ідеями відносно встановлення української державности на території тепер вже соборної України. Він згуртував навколо себе представників здебільша східньо-української інтеліґенції, як також і колишніх активних діячів націоналістичного руху, які в пошуках відповіді на невдачі української визвольної політики та в пошуках нових засобів і форм боротьби, відійшовши від тогочасних націоналістичних угрупувань.

Григорій Костюк (Подоляк) в статті „Як творилась УРДП” детально описує свої перші зустрічі з І. Багряним та початкові, спільні з ним, кроки у створенні УРДП. Цю статтю Г. Костюка поміщено на початку книги. Вона була написана в березні 1944 року і була спершу поміщена в книзі „Українська революційно-демократична партія (УРДП-УДРП)”, виданої в Києві, в 1998 році.

Іван Багряний у своїй статті „Для чого створено УРДП?” (в ч. 2 журналу „Наші позиції”) в 12-ти точках обґрунтовує причини створення нової політичної партії. Він говорить про атмосферу „смятіння в умах”, яка панувала в українському політичному русі в ті дні. В першому пункті він підкреслює одну з найважливіших основ політичного думання, на якому стояв новий політичний рух: „Стоїмо на принципі, що доки за справу вибореня і збудування Української держави не візьмуться українські селяни і робітники – доти ніякої Української держави не буде”. Ці слова актуальні тепер.

Анатолій Лисий

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: по 100 дол. – **Ніна Косовська** та **Люба й Олексій Шевченки** в пам'ять Юрія Іхтірова замість квітів на його могилу; 50 дол. – **Федір Федоренко**; по 25 дол. – **Павло Хорошилов, Федір Смоловик, Роман Боднар та Леонід Скиць**; по 20 дол. – **Наталія Савчук, Андрій Табінський, Володимир Кривонос, Володимир Пилишенко та Микола Верхоглядʼ**; по 10 дол. – **Григорій Ванжа, Василь Задорецький, Анна Сірик, Надя Трач, Євген Лой, Володимир Денисенко та Зіна Джус Ді Бол**; 5 дол. – **Володимир Сухенко.**

На видання книги „П'ята колона” Андрія Коцюбинського у видавництві журналу „Бористен” пожертвували по 25 дол. – **Василь Коновал, Михайло Мартиненко та Михайло Каркоць.**

Управа Фундації щиро дякує Павлові Хорошилові за проведення збірки в Рочестері для потреб Фундації та всім жертводавцям з інших міст США, і прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресі України, видавати книги на теми, невідомі молодому поколінню України. Пожертви на Фундацію, які є звільнені від федерального податку США, шліть на адресу Фундації.

Нові видання Фундації

В Україні плянується вшанування Івана Багряного на державному рівні з нагоди 100-річчя з дня його народження (2 жовтня 1906 р.), про що дбає представник Фундації в Києві Олександер Шугай, який приготував до друку двотомник І. Багряного. Він містить твори „Буйний вітер”, „Огненне коло” (про бій дивізії „Галичина” під Бродами), „Людина біжить над прірвою” та п'єсу „Розгром”.

Товариство „Просвіта” в Рівному вже перевидало для шкіл „Тигролови”. Бажаючі придбати це видання можуть прислати чек на 15 амер. дол. на адресу Фундації.

У видавництві „Смолоскип” буде видано вибрані твори Івана Багряного у серії „Розстріляне відродження” та перевидано його „Публіцистику”, яка містить понад двісті статтей Івана Багряного.

В Буенос Айресі, Арґентина проф. Михайло Василик переклав „Тигролови” на еспанську мову. Книга вже друкується. Її розповсюджуватиме в країні арґентинське видавництво.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо присилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Історичний день в УВУ

Хлібом і сіллю Український Вільний Університет вітає Патріярха УГКЦ, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Любомира кардинала Гузара.

МЮНХЕН. – 30 травня в Українському Вільному Університеті відбулися дві події історичного значення: підписання перших домовленостей про дотації України на окремі проєкти УВУ та перші офіційні відвідини Патріярха УГКЦ Любомира Гузара. Д-р Альберт Кіпа, ректор УВУ, підписав з д-ром Валерієм Степановим, Генеральним консулом України в Баварії і Баден-Вюртембeрзі, домовлення про надання Міністерством закордонних справ України ґрантів на проведення у липні 2006 р. науково-практичної конференції „Роля і місце УВУ в сучасних українсько-німецьких взаєминах", видання у вересні 2006 р. ювілейного збірника з нагоди 85-річчя заснування УВУ та двомовного видання у жовтні 2006 р. німецькомовних українiстичних праць філософа і культуролога Івана Мірчука, професора та ректора УВУ, члена-кореспондента Баварської академії наук.

Того ж самого дня УВУ відвідав Патріярх УГКЦ Любомир Гузар, що прибув з владикою-помічником Богданом Дзюрахом та екзархом в Німеччини владикою Петром Криком. Патріярха вітали хлібом та сіллю д-р Альберт Кіпа та студенти. Під оплески членів професорської колеґії та студентів Патріярх відвідав головну викладову залю будинку, що був придбаний при допомозі його світлого попередника Патріярха Йосифа.

У своїй промові Патріярх Любомир наголосив, що відвідини УВУ були для нього священним обов'язком. Церква буде і в майбутньому підтримувати університет. Д-р Дмитро Степовик та д-р Блянка Єржабкова передали Патріярхові дарунок від професорської колеґії, а ним є комплект видань університету (понад 600 томів) для бібліотеки Патріяршого собору в Києві.

Пресове Бюро УВУ

Новини – коротко

Німеччина заплатила „остарбайтерам"

Фундація „Відповідальність і майбутнє", створена в Німеччині, станом на 30 червня виплатила відшкодування за примусову працю в роки Другої світової війни 98 відсоткам осіб, що звернулися до неї, загальною сумою 4.3 млрд. евро. Термін подання заяв закінчиться 30 вересня 2006 року, а виплати – у половині наступного року.

Тема виставки – табори ГУЛагу

4 липня в Еліс-Айленді, Н. Й., закінчился виставка „ҐУЛаґ: табори примусової праці в СССР", яка представила систему таборів комуністичного режиму, боротьбу за права людини в СССР, нинішні місця позбавлення волі в Росії, а також табір для дисидентів-шістдесятників „Перм-36". Матеріяли виставки розміщені на сторінці Інтернету: www.gulaghistory.com

За матеріялами ЗМІ

Уточнення до статті

Дякую за поміщення в „Свободі" (ч. 25) статті „Новий Посол США в Україні зустрівся з Коаліцією за безпеку та демократію в Україні" і прошу додати наступне уточнення:

„До числа організацій-членів Коаліції за безпеку та демократію в Україні належать Фундація „Україна-США", Національна рада з радянського єврейства, компанія „Сіґма-Блейзер", УАКР, Українсько-американська екологічна асоціяція, фундація „Блейзер" та Українська федерація Америки. Коаліція має намір прилучитися до широкого кола питань. Серед найперших пріоритетів зазначено підтримку встановлення тісніших інституційних взаємин між Конґресом США та Верховною Радою України. Такий зв'язок допоможе взаємодії та взаєморозумінню між двома законодавчими органами. Коаліція також працюватиме у напрямку просування інтеґрації демократичної, ринково орієнтованої України до Евроатлантичного співтовариства."

Марта Мацелюх

Пластове свято Юрія – на оселі

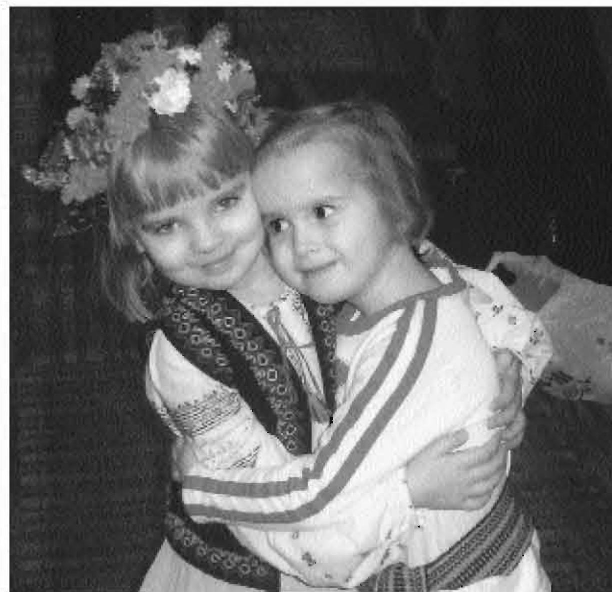
На святі в „Зеленому Яру"

ДІТРОЙТ, Миш. – Цьогорічне свято Юрія Західньої округи відбулося 27–29 травня на пластовій оселі „Зелений Яр" біля Брайтону, Миш. Дітройтська Пластова старшина була господарем свята. Вибрано підготовчий комітет, котрий очолив ст. пл. Іван Фединський. Протягом довгих місяців виготовлено програму, особливо багато часу присвячено у приготуванні оселі „Зелений Яр".

Чудового, теплого, сонячного дня 27 травня валка автобусів з учасниками, в супроводі виховників, заїхала на оселю з Чикаґо, Клівленду, Бафало і Дітройту. Відкриття свята відбулося 27 травня о годині 3:30 по полудні в присутності пластової молоді, батьків і приятелів Пласту. Команда свята: командант ст. пл. Іван Фединський, бунчужний ст. пл. Антін Дурбак, писар ст. пл. Наталія Тобінська. Після відкриття пластуни були на Службі Божій, котру відправив парох церкви св. Йосафата, о. Филип Сандрик. Слідувала велика програма, котра заповнила три дні таборування в чудовій природі „Зеленого Яру". Погода була гаряча, сонячна; це вперше повернулися додому з сухими шатрами і одностроями. Всі нетерпеливо чекали на дощ, однак, його не було під час трьох днів таборування.

пл. сен. кер. Стефа Король

Шевченківська академія

ВЕСТ ЛАФАЄТ, Індіяна. – Шевченківська академія відбулася в річницю народження поета.

Після академії д-р Наталія Семчинська і Ганя Левицька в радіопрограмі ознайомили громаду з гуманістичною та літературною спадщиною Тараса Шевченка.

На фото: Ксеня Левицька і Софія Пограничка – наймолодші учасниці академії.

Ія Аврамчук-Клім

„Поцілунок...

(Закінчення зі стор. 5)

Лонцького, нині має можливість видавати книжку про це місто і цю вязницю у тому ж місті.

Якби я був керівником діяспорної Шкільної Ради або чиновником Міністерства освіти й науки України (нема страху, не буду), я б встановив навчальну програму на зразок деяких американських вищих шкіл, які обмежують навчання до читання великих (значущих) книжок – т. зв. „great books", замість нудних і часто нецікавих підручників. Для такої програми я б запропонував роман Михайла Яворського „Поцілунок лева", а також видані в Україні спогади Романа Маца „Крутими стежками до волі" про його службу в Українській Повстанській Армії. (Книжка вийшла торік в Україні).

А як їх дістати? – це стандартне запитання чую, коли згадую якусь цікаву книжку, що вийшла в Україні. Не знаю. „Поцілунок лева" мені прислала родичка зі Львова. Кошти не низькі.

Авіопоштою менше- більше стільки, скільки від нас туди. Якось я купив в Києві книжку за 25 гривень і стільки ж (себто 5 долярів) заплатив за доставу авіопоштою до Вашинґтону. Але книжка була доставлена за 10 днів. Треба б, щоб наші жваві книгопродавці наладнали систему достави книжок з України на американський ринок. А може, вже така система є, тільки я про неї не знаю. Логіка каже, що коли йдуть цілі контейнери від нас до України, то вони не повертаються порожніми.

Новини з Північної Каліфорнії

Роберт Конквест і Оля Олійник

Нагорода для Роберта Конквіста

САКРАМЕНТО. – 15 червня у Стемфордському університеті відбулась зустріч громади з Послом України в США Олегом Шамшуром, який прибув з Вашінгтону для нагородження проф. Роберта Конквеста орденом Ярослава Мудрого. Проф. Р. Конвест написав правду про Голодомор, вчинений комуністичним урядом Москви. З під його пера вийшли книги „Великий терор: сталінська чистка 30-их років" (1968 р.), „Жнива розпачу" (1986 р.), „Убивства Сталіна і Кірова", „Великий Терор – переоцінка", „Сталін – нищитель націй і народів" і остання книга – „Дракони очікування".

Посол О. Шамшур також зустрівся 16 червня з українською діяспорою в Сакраменто. Олександер Журавель, голова Українського культурного центру, звернувся до власника ресторану „Citrus Plaza" Ігоря Трача, який з родиною приготував обід для гостей. Оля Олійник („Українське радіо"), Роман Ромасьо та Оксана Журавель подбали про запрошення пасторів українських церков та активних діячів суспільного життя.

Українськими мелодіями гостей привітали духова оркестра під керуванням О. Журавля та бандуристки Люба і Надя Клименки з вчителькою О. Олійник.

Генеральний консул України в Сан-Франсіско Микола Точицький представив Посла, який розповів про політичний і економічний стан України та відповів на численні запитання присутніх. Пастори Володимир Вільчиця та Олександер Калинюк звершили молитви, Галина Лорчак розповіла про діяльність найстаршої української організації в Сакраменто - Товариства збереження української спадщини і запросила гостей на відкриття виставки творів художника В. Мадзеляна.

Гості у Сакраменто (зліва): Олександер Журавель, Посол д-р Олег Шамшур і Генеральний консул Микола Точицький

Зустріч з Катериною Ющенко

Громада Північної Каліфорнії 1 червня вітала дружину Президента України Катерину Ющенко та Посла України у США Олега Шамшура, яких представив Генеральний консул України в Сан-Франсіско Микола Точицький. Катерина Ющенко мала зустрічі у ділових американських колах, які допомогла організувати активістка громадського життя Оксана Комар-Силіван.

У Раді з світових питань Північної Каліфорнії К. Ющенко виступила з доповіддю „Україна – рік після Помаранчевої революції: досягнення та перспективи", зустрілася з посадником Сан-Франсіско, мала зустріч у медичному закладі в Стенфорді – „Lucile Packard Children's Hospital" і благодійному центрі „Ronald McDonald's House".

Увечорі Генеральний консул Микола Точицький влаштував прийняття у Менло-Парку, з участю місцевих ділових кіл та української громади, на якому гостя розповіла, що вона та її однодумці заснували фонд „Україна- 3000", щоб допомагати потребуючим.

Громада привітала Катерину Ющенко квітами, музиканти з Сакраменто Оля Герасименко (бандура) та Оля Шевчик (флейта) розважали публіку українськими мелодіями.

Того ж дня у „Crocker Galleria", що знаходиться у центрі Сан-Франсіско Калина Гановер, яка народилася у Чикаго в українській родині, організувала виставку дитячих малюнків з України „Серця для мистецтва", щоб збирати кошти на допомогу дітям-сиротам в Україні. Катерина Ющенко промовляла до присутніх на виставці. Українці з Сан-Франсіско, Сакраменто і околиць купували малюнки, щоб внести свою частку допомоги.

Оля Г. Олійник

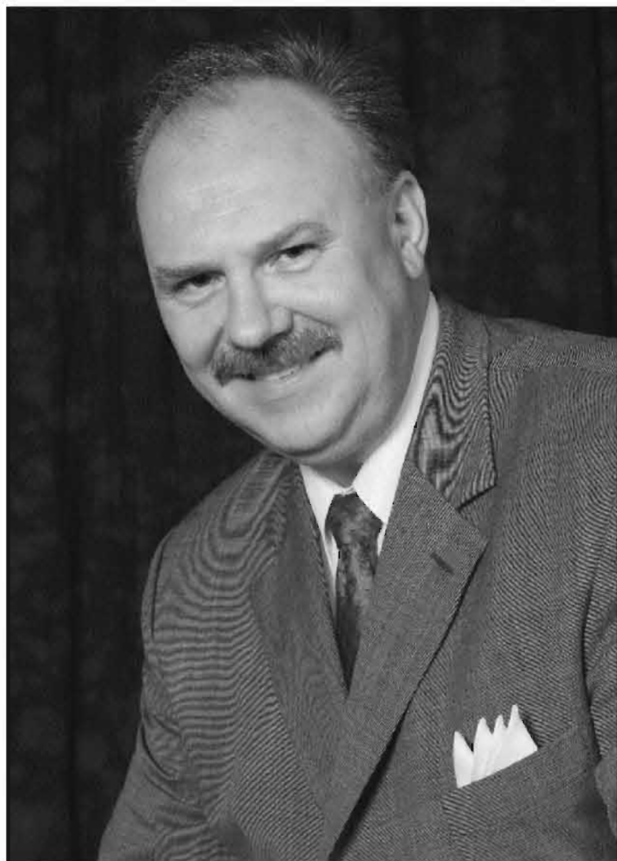

Оксана Силіван і Генеральний консул Микола Точицький вручають квіти Катерині Ющенко

Український Конґресовий Комітет Америки - це голос нашої громади

Український Конгресовий Комітет Америки – найвпливовіша громадсько-політична організація українців Америки – створена 24 травня 1940 року. Зі ста вісімдесяти шести міст Америки з'їхалися 804 делегати на Всеамериканський форум, щоб прийняти історичного значення для українського народу декларацію на захист його прав і свобод. УККА об'єднує під своїм крилом понад 20 різних організацій та має понад 75 відділів у різних містах Америки, репрезентуючи українську громаду перед американським урядом та стоячи на захисті демократичних свобод незалежної України.

10 червня 2006 року чикаґський Відділ УККА провів свої звітно-виборні збори в Українському культурному осередку. Зроблено підсумок праці, вибрано нову управу і голову Відділу. Ним став молодий підприємець, фінансист Павло Бандрівський. Після зборів новообраний голова дав інтерв'ю для „Свободи".

Голова Чикаґського Відділу УККА Павло Бандрівський

– Пане Бандрівський, які завдання Ви ставите перед собою і новообраною Управою?

– Насамперед, хочу висловити щиру вдячність за виявлене до мене довір'я. Також хочу подякувати Орестові Бараникові за довгі роки відданої служби в нашому Відділі. Я докладу всіх зусиль, щоб наш Відділ і надалі залишався актвним та продуктивним. Про діяльність УККА я багато знав від провідників українства у моєму рідному місті Бафало, штат Ню-Йорк, зокрема від мого батька, який виховував мене в пошані і любові до української культури та історії. Зразу ж після закінчення університету я вступив до УККА. Понад 25 років підтримую УККА та інші громадські організації. Це – велика школа. Я був членом Крайової Ради УККА, членом Головної контрольної комісії, головою Відділу у Бафало та членом Управи Відділу в Ілиної протягом останніх шести років. Серцем цієї організації є наші українські люди, свідомі свого покликання працювати задля добра громади і України. Тому усі надії я покладаю на добру співпрацю з усіма організаціями та членами УККА.

Щодо завдань на майбутнє, то наш Відділ буде підтримувати бюро УНІСу у Вашінґтоні. Недавня зустріч із впливовими американськими політиками та Послом України у США Олегом Шамшуром, що відбулася у нашій громаді завдяки підтримки Українсько-Американської Федеральної кредитівки „Самопоміч" та Фундації „Спадщина" при 1-му щадничому банку „Певність", була надзвичайно успішною. Це приклад того, що ми є сильними разом.

Бюро УНІСу у Вашінґтоні є єдиним представництвом української Америки в столиці США. І наша чикаґська громада спричинилася якнайбільше до того, щоб це бюро було дієвим. Ми будемо надалі намагатися збільшувати членство УККА та поширювати інформацію щодо мети і цілей УККА. Крім того, я докладу всіх зусиль, аби розширити контакти з представниками американської влади на місцевому, штатовому та федеральному рівнях. Це посприяє кращому розумінню потреб нашої громади та покращить взаємини між Україною та Америкою. Ми продовжуватимемо святкувати важливі дати історії України: день Злуки 22 січня, свято Тараса Шевченка, День Незалежности України та інші. Управа і головне правління працюватимуть разом, дослухаючись до думки громади.

– Наша громада в Чикаґо має за собою 100-літній досвід організації українського життя. Різні покоління, різні погляди, різні країни народження, та єдиний генетичний код – українство. В який спосіб УККА сприятиме дальшому з'єднанню громади?

– УККА постійно співпрацює з представниками багатьох організацій, молодіжних груп, клюбів сеньорів, православних та католицьких парафій, громадських і політичних об'єднань. Ми радо запрошуємо всі організації, що хочуть працювати на благо сильної, об'єднаної громади та поділяють цілі УККА. Історія нам показала, що коли українці розділені на кілька таборів, інші користають з цього. Наша громада повинна бути переконливим прикладом єдности для української діяспори та наших братів і сестер в Україні. Ми поважаємо думки старшого покоління еміґрації, шануємо здійснену ними велику працю і водночас прислухаємося до думок представників нової хвилі еміґрації.

Розмову вела **Марія Климчак**

Вчителі українських шкіл ділилися досвідом

РОЧЕСТЕР, Н. Й. – 16-18 червня відбувся загальний з'їзд освітян, збори директорів, вибрано управу та керівні органи Шкільної Ради на 2006–2009 роки і влаштовано „круглий стіл", де представлено осяги й проблеми українського шкільництва в Америці.

Були присутні майже 50 делеґатів та вчителів з різних шкіл, які входять в систему Шкільної ради. Голова д-р Євген Федоренко подав стан шкільництва. В 2005/06 році було біля 2,600 учнів та 350 вчителів і катехитів. П'ять нових шкіл ввійшло до Шкільної Ради в Лос-Анджелесі, Каліфорнія, Бавнд-Бруку та Трентоні, Ню-Джерзі, і додаткові школи в Мінеаполісі, Мінесоті й Сиракузах, Н.Й. Зате припинили працю курси в Ютиці, Н. Й., та в Кенті, Вашінґтон, а „Рідна Школа" в Чикаґо перейшла на програму 10-клясової школи, чим не дає можливости учням скінчити школу матуральним іспитом.

Найбільша школа – це 12-річна „Наша Українська Рідна Школа" у Філядельфії, з 315 учнями. Деякі директори застосовують комп'ютерну техніку та Інтернет в процесі навчання більш інтенсивно, хоч не всі школи мають електронні адреси. Пропоновано підтримувати електронні зв'язки. Одні школи мають успіхи з англомовними клясами, іншим бракує власних приміщень, бібліотек, клясних кімнат. Предмет „Релігія" замінено на „Християнську етику", як і в Україні.

Розглянено проблему підручників – видруковано нові з культури, літератури та географії. Підготовляються нові програми з історії, мови, літератури, географії та культури, а програма для молодших кляс вже усучаснена.

Вибрано нову управу й керівні органи в такому складі: голова – Є. Федоренко, заступники – О. Лужницький, Ю. Гаєцький, С. Патриляк, секретарі— М. Кіцюк, Р. Дубенко, фінанси – М. Решітник, вільні члени – Р. Брух, В. Кость, В. Кривонос. Контрольна комісія: Т. Царик – голова, Б. Гаргай, О. Поліщук, О. Кулинич, М. Мельник – члени. Товариський суд: Ю. Косачевич – голова, Р. Гриців, Н. Хойнацька, Л. Паславська, Б. Волянська – члени.

На з'їзді затверджено, на рекомендацію управи Шкільної Ради, почесних членів Шкільної Ради. Ними стали Л. Андрієнко-Данчук, С. Воляник, І. Гурин, С. Квасовська, А. Кобрин, П. Лещишин, О. Пришляк, В. Теслюк, Б. Тодорів, Р. Трач і П. Кононенко з України – директор Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки. Він був присутній на всіх сесіях та мав доповідь для учителів та гостей з Рочестеру. Його доповідь про освіту як чинник виховання патріотичного українця полонила учасників. Він оповідав, як треба українознавство передавати молодим учням, захопити їх величчю культури Київської Русі, походами козаків з часів Гетьманщини, постатями Тараса Шевченка та Івана Франка, діячів Визвольних змагань, борців УПА, нових письменників. Тоді ми передамо суть української культури!

В неділю, 18 червня, відбувся „круглий стіл", на якому директор В. Боднар розповів, як вживати комп'ютери. Юрій Гаєцький зробив доповідь про вишкіл учителів на літніх курсах на Союзівці. Понад 350 учителів та 11 директорів пройшли ці курси від 1985-го до 2005 року. Олександер Лужницький розповідав про адміністрацію Шкільної ради та потребу співпраці учителів з нею.

Про працю українських шкіл в Америці, шкільні програми та працю Шкільної ради знають в Україні. В книжці „Історія української педагогіки" подано широкий матеріял про програми та діяльність Шкільної ради в США. У „Хрестоматії української педагогіки" є розділ, присвячений програмі українознавства в Україні і в США. Кандидатську працю А. Онкович з Києва присвятив школам українознавства в Америці.

А недавно у Львові відбулася конференція „Діяспора як чинник утвердження держави України у міжнародній спільноті", де проф. І. Руснак з Чернівецького університету говорив про журнал „Рідна Школа", як чинник формування української спільноти в діяспорі, а Лариса Мафтин з Івано-Франківського університету – про порівняння програм українознавства в Україні і США.

З'їзд в Рочестері відбувся успішно, виконавши свої завдання й давши учителям змогу спілкуватися й поділитися досвідом.

Юрій Гаєцький

Церква Покрови в Батурині - українське свічадо

Гетьманська столиця – Батурин – першою була знищена московськими варварами в 1708 році. Разом зі знищенням батуринців впали і їхні храми. Тепер настав час відродження. Історик Володимир Рожко мав розмову з настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці УПЦ КП о. Романом Кривком, розповідь якого пропонуємо нашим читачам.

– Я народився в с. Лука Івано-Франківської области, духовну освіту здобув в Ніжинському духовному училищі, Київській духовній семінарії. Рукоположений 1999 року в Чернігові. Вже 6 років очолюю єдину нашу парафію в цьому реґіоні Чернігівщини.

Парафія була заснована ще в часи гетьмана Івана Мазепи, храм був також ним побудований і до 1708 року був його церквою-сповідальницею, а її настоятелі – духівниками гетьмана. Московські варвари знищили святиню, як і весь Батурин. 1789 року храм відбудовано, а 1938 року червоні московські комісари знову знищили святиню. Там, де стояв вівтар, побудували водоносну вежу, від церкви лишились лише залишки церковно-парафіяльної школи.

2000 рік став роком духовного відродження: ми всі разом звільнили занедбане приміщення від сміття, а я власними руками зробив всі необхідні церковні предмети – чаші, хрести, вінці і т. д.

В підвальній, вцілілій частині школи, де вічно панує холод і вологість, обладнали храм, розпочались реґулярні Богослужіння, але парафія стала втрачати своїх вірних, і нині тільки 10–15 парафіян відвідує церкву. На Різдвяні свята було аж 25 вірних, разом з невеликим церковним хором.

Причиною цього стала розгнуздана московська аґітація, запекла ненависницька українофобія. Ігуменя Крупницького монастиря Дорофея весь час повторює, що немає ніякої незалежної України та її Церкви, а настоятель церкви Воскресіння Христового, колишньої усипальниці гетьмана Кирила Розумовського, виголошує, що вірні УПЦ КП – єретики. Їх підтримує місцева влада.

Підприємець І. Шпига хотів виділити кошти для відбудови святині, проте колишній губернатор Чернігівщини відрадив йому це робити. Нині ж, коли усе ж розпочалась відбудова пам'яток Батурина, церкву-сповідальницю гетьмана Івана Мазепи „забули" внести до списку пам'яток при поданні його до Кабінету міністрів України.

Проте наша церква – це духовний осередок національного відродження в Батурині.

Ми дуже вдячні Союзові Українок Західнього Сіднею, членам управи Інституту дослідів Волині у Вініпезі, подружжю Степану і Ользі Хролів з Вініпеґу за їхню фінансову і моральну допомогу у цьому.

Адреса нашої парафії: храм Покрови Богородиці УПЦ КП, с. Батурин, Бахмацький район, Чернігівська область, 16512 Ukraine.

Свято в селі біля Перемишля

ПЕРЕМИШЛЬ, Польща. – 12 червня, у села Поздяч, а тепер, за новою назвою, селі Лєшна, біля Перемишля, відзначено день Св. Духа – зелені свята. Святкування проведено при співучасті священиків – пароха-протоієрея о. Богдана Степана – канцлера Перемисько-Варшавської митрополії, військового капеляна о. Івана Тарапацького – декана перемиського, о. Богдана Круба з катедрального собору св. Івана Хрестителя в Перемишлі і двох священиків з України – о. Тараса Шпега з Мостиськ, який виголосив змістовну проповідь і о. Олега Шегда – пароха з Цикова. Окрасою був спів місцевого дяка Мирослава Цимбалка – члена хору „Журавлі".

Ярослав Стех

До 150-річчя з дня народження І.Франка

Наукова конференція в музеї

БЕРЕЖАНИ, Україна. – „Іван Франко – вчений, патріот, людина" – науково-пізнавальна конференція під такою назвою відбулася у Бережанському краєзнавчому музеї.

У вступному слові директор музею Г. Брицька зазначила, що цей рік щедрий на відзначення знаменних дат у житті і творчості багатьох відомих людей, доля яких певним чином пов'язана з Бережанщиною. Одним з них є відомий на весь світ поет, вчений, громадський діяч Іван Франко, про перебування якого у Бережанах збереглися відомості в музеї. Цього року минає 150 років від дня народження Каменяра і 90 років – від дня його смерти.

З доповідями на конференції виступили старші наукові співробітники з музею Б. Лепкого – Н. Стрілець, музею книги О. Боднар, краєзнавчого музею – Н. Голод, член Національної спілки журналістів України, поет В. Савчук, краєзнавець М. Проців. Присутні з цікавістю слухали повідомлення про творчі взаємини Івана Франка з Богданом Лепким, Василем Стефаником, про словник мови творів Каменяра, про його невмирущу поезію і прозу.

Яскраво доповнювала дійство виставка, на якій було представлено цінні експонати, зокрема портрети І. Франка художників Юліяна Панькевича, Володимира Савчака, М. Федчишина, роботи різьбяра Я. Бугери, чеканка Є. Білика з с. Шибалина.

У літературній залі на постійно діючій експозиції представлено картину І. Бортника „Іван Франко на Бережанщині", яку завжди з інтересом розглядають відвідувачі музею. Заслуговує на увагу один з новіших експонатів – книга „Лис Микита" І.Франка з перекладом на англійську мову. Це видання вийшло за сприяння комітету „Бережанська Земля" в Канаді (голова комітету – колишній бережанський гімназист Лев Бабій).

Неможливо не згадати патріотичну та громадянську поезію Каменяра, шедевр його інтимної лірики — збірку „Зів'яле листя", безсмертного „Мойсея", драматичне „Украдене щастя" та інші безцінні твори генія українського слова. І сьогодні вони надзвичайно актуальні, адже в Україні так бракує ідейности, єдности й консолідації серед народу, до чого закликав наш улюблений поет Іван Франко. Згадаймо невмируще „Не пора", що стало гимном галицьких українців, і щоденно втілюймо його відомий заповіт „Нам пора для України жить".

Тетяна Будар

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Іван Миколайчук – велет українського кіна

ЧЕРНІВЦІ. – З глибокою шаною відзначила Буковина 65-річчя видатного кіноактора, режисера, сценариста Івана Миколайчука. Майже 40 незабутніх образів створив він за своє коротке життя у фільмах „Сон", „Тіні забутих предків", „Камінний хрест", „Білий птах з чорною ознакою", „Захар Беркут", „Наперекір усьому", „Пропала грамота" та інших кінотворах. На жаль, цілком заслужена нагорода ім. Т. Шевченка дісталася Іванові аж у 1988 році за режисерську працю над фільмом „Вавилон ХХ", коли він уже рік спочивав на Байковому цвинтарі в Києві. А в англійському Оксфорді, відомій в світі кіноакадемії, серед шедеврів світової кінoкляcики на сто років зберігатиметься фільм „Тіні забутих предків" Сергія Параджанова, у якому так талановито, до сліз хвилююче Іван Миколайчук перевтілився у героя клясичного твору Михайла Коцюбинського.

І тепер, у дні свого ювілею, мовби стояв він поруч з усією Україною, котру понад усе любив, стояв у рідному селі Чорториї, біля стрімкого Черемоша, де в день його народження зібралися рідні, друзі, прийшли вклонитися його таланту світлій пам'яті вдячні земляки.

Приїхали делегації мистців з Києва, Львова, Снятина, Тернополя, Боснії, Риму... Приїхали його улюблені глинницькі музиканти, які колись брали участь у створенні фільмів.

Іван Миколайчук з родиною біля батьківської хати. 1965 рік.

У чернівецькому драматичному театрі ім. Ольги Кобилянської відбувся вечір спогадів, а в обласному кінотеатрі, що носить ім'я кіномистця, відбулася літературно-мистецька зустріч „Довічний злет білого птаха" і демонстрація нового документального фільму „Іван Миколайчук – книга життя", автором якого став Заслужений артист України Василь Ілащук. У кінотеатрі „Чернівці" глядачі знайомилися з світлинами 60-70-их років з життя актора, його друзів та побратимів.

І у всіх тих численних ювілейних заходах, присвячених 65-річчю Івана Миколайчука, брали участь Ніна Матвієнко, Федір Стригун, Іван та Мирослава Гаврилюки, Роман Балаян, кінознавець Лариса Брюховецька... А також Іванова дружина Марічка Миколайчук, котра до його останнього подиху несла з ним його страдницький вінець. А згодом, коли коханого не стало, впорядкувала разом з Івановою мамою та його сестрами Фрозиною і Марією музей-садибу на батьківському подвір'ї в Чорториї. Туди, коли пішов Іван у вічність, прилетіли зимувати білі лебеді на тамтешні озера коло Черемоша, за плакучими вербами...

Жан Макаренко

Фото з архіву автора

Іван Миколайчук у рідній Чорториї. 1967 рік.

НОВІ ВИДАННЯ

Ця книга особливо потрібна Україні

У березні ц. р. редакційна рада видавничого проєкту Фундації ім. Митрополита Іларіона (Огієнка) „Запізніле вороття" видала в Києві чергову працю в серії І „Рукописна спадщина", ч. 5 – „Рятування України". Основу цього видання склали досі недруковані в Україні автобіографічні праці відомого вченого, державного і релігійного діяча, д-ра Івана Огієнка (митрополита Іларіона). Упорядник, автор передмови і коментарів Микола Тимошик – доктор філологічних наук, професор, лавреат премії ім. Івана Огієнка – пише у листі до мене: „Книжка ця особливо актуальна в Україні тепер, після парляментських виборів, які засвідчили, що вороги України не склали руки, а ідеали Помаранчевої революції знову під загрозою реваншу „біло-голубих" сил, налаштованих на Росію і проти всього українського...".

Іван Огієнко був не лише свідком, а й безпосереднім учасником подій, пов'язаних із тріюмфом і трагедією Української революції 1917–1919 років, і тому вважає „за свій конечний обов'язок детально описати ту пору, дати майбутнім дослідникам матеріял, побудований на власних щоденниках та архівних документах". Він пише: „Доля судила мені немало працювати в таких умовинах і на таких посадах, коли моя діяльність не належала тільки мені – я працював для цілого українського народу. Як я працював – судити не мені".

Микола Тимошик подає історико-біографічний нарис життя Івана Огієнка і запевняє читача, що Іван Огієнко присвятив Україні усе своє життя.

Іван Огієнко (Митрополит Іларіон) упокоївся 29 березня 1972 року у Вініпезі. На могилі вміщені слова його передсмертної поетичної сповіді та найголовніші заповіді, які на сьогодні стали вже крилатими: „Українська церква – наша рідна мати"; „Служити народу – то служити Богу"; „Любити – то служити"; „Мова – душа народу"; „Любімо все своє, рідне".

Про працю „Рятування України" автор пише: „Цю книжку написав я кров'ю серця свого. Написав я цю сповідь по ціложиттєвім вивченні української історії та Української Церкви, написав на схилі свого трудящого життя". І закінчує словами застереження: „Бережися почуття меншовартости".

Щоб набути цю книжку, а також книжки „Тарас Шевченко", „Українське Монашество", „Українська культура", „Історія української літературної мови", „Розп'ятий Мазепа", „Свята Почаївська Лавра", „Слово про Ігорів похід" та „Богдан Хмельницький", видані заходами Фундації ім. Митрополита Іларіона або стати фундатором чи скласти пожертву просимо звертатися на адресу: Anne F. Ralko, 79 Thorhill Bay, Winnipeg, MB R3T 3W4 Canada. Ціна кожної книжки 15 дол. плюс поштові витрати. Прихід із продажу книг призначено на пересилання книг в Україну.

Прот. о. Богдан Демчук

СПОРТ

Чемпіонат світу з футболу 2006 року: перемогла Італія, усе ж таки – це успіх України

Андрій Шевченко атакує (фото УНІАН з відбіркових змагань ЧС-2006).

Збірна України 30 червня закінчила свій виступ на чемпіонаті світу на стадії чвертьфіналу поразкою у грі з Італією – 0:3. У першій половині на полі грала лише одна команда – збірна Італії. Як і в грі з Еспанією, в українців практично нічого не виходило в нападі і, до того ж, ставалися провали в захисті. Саме центр оборони „синьо-жовтих" став найбільш слабким місцем. Гарну комбінацію розіграв Мілевський, який відтягнув на себе двох захисників і віддав м'яч Калініченкові, але той не зрозумів комбінації партнера.

Гравець Національної збірної України з футболу Артем Мілевський серед українських уболівальників і журналістів на летовищі „Бориспіль" 1 липня 2006 р.
Фото УНІАН

У наступній атаці збірна Італії забила голь. Шовковський цього разу не врятував, хоча й доторкнувся кінчиками пальців до м'яча. Після цього збірна Італії дещо заспокоїлася. Перший удар по воротах збірної Італії українці нанесли на 31-ій хвилині. На 44-ій хвилині сильно бив здалеку Шелаєв і не влучив. На початку другої половини вболівальники побачили зовсім іншу збірну України, але це не принесло результату. Після подачі кутового бив головою Гусін і м'яч узяв італійський воротар. За три хвилин Гусєва б'є і воротар знову рятує. Не використавши ці два моменти, збірна України отримала другий голь у свої ворота. Його забив Тоні. На 65-ій хвилині збірну Італії врятувала поперечина після удару головою Гусіна, але за чотири хвилини українські ворота не врятував ніхто: Тоні забив у порожні ворота. Українці намагалися грати до останнього, але вже розуміли, що це їхній останній акорд на першості світу.

На цій грі з Італією дебютна першість збірної України завершилася. Якщо враховувати весь виступ, то ЧС-2006 більш ніж виправдав сподівання України. Тренер команди Олег Блохін заявив після гри, що загалом команда заслуговує позитивної оцінки: „Італійці – чудова команда і вони не пробачають помилки. Я розчарований, що ми вилетіли, але цей чемпіонат був для нас великим досягненням".

І справді – збірна України, граючи на чемпіонаті поряд з відомими фаворитами футболу, усе ж вийшла у чвертьфінал, тоді як інші команди зі Східньої Европи, зокрема Росії, Польщі, Угорщини, відпали вже на перших змаганнях. Не було в числі найкращих і збірної США.

Воротар збірної України Олександер Шовковський рекорд чемпіонатів світу – він став першим воротарем, який не пропустив жодного карного в серії 11-метрових ударів. Крім того, Олександр Шовковський увійшов до числа восьми воротарів, яким вдавалося в серії карних відбити два удари. Три президенти України – колишні Леонід Кравчук і Леонід Кучма, а також діючий Віктор Ющенко були на стадіоні під час гри збірної України з командою Італії.

1 липня, пізно ввечері, на летовище „Бориспіль" прибув літак з національною збірною України. Команду чекала тепла зустріч – більше тисячі осіб утворили „живий коридор". Було шампанське, навіть імпровізований фаєрверк. Футбол зміг об'єднати навколо себе всю Україну.

Маємо надію, що це лише початок міцних футбольних традицій України: вже восени стартує кваліфікаційне коло на Евро-2008, і чому б українцям не довести всьому світові, що вони можуть перемагати італійців, французів і шотландців? Цього ми їм і бажаємо!

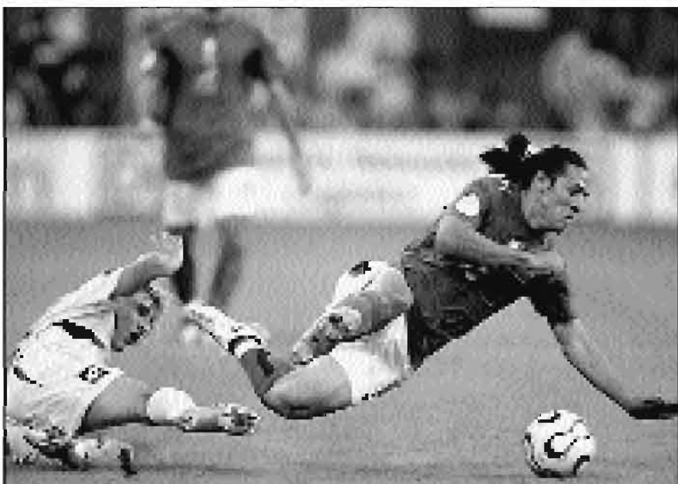
У фінал ЧС-2006 вийшли Італія і Франція (гра 9 липня).

За матеріялами ЗМІ

Головний тренер Національної збірної України з футболу Олег Блохін після прибуття на летовище „Бориспіль" 1 липня 2006 р. Фото УНІАН

Андрій Шевченко був успішно заблькований італійськими гравцями і не забив жодного ґоля.

Максим Калиниченко отримав попередження за небезпечну гру. *Фото Бі-Бі-Сі*

ПОДОРОЖІ

Золочів відвідував австрійський цісар

Районний центр Львівської області. Залізнична станція за 70 км від Львова. Перша письмова згадка датується 1427 роком.

Місто невелике, чисте і якесь дуже поважне, спокійно-хазяйновите. Простора площа, ратуша, монастир василіян, дві церкви – православна й католицька, біля обох можна побачити ошатно вбраних людей. Різниця у віці храмів – майже сто років, але враження справляють однакове: суворі й неприступні, справжні фортеці. Й не дивно, бо церква Святого Миколая (XVI століття) була частиною оборонної системи міста, а у XVIII її перебудували. Саме тоді церква отримала розкішний іконостас роботи львівських майстрів, в котрому гармонійно поєднано мистецтво різьб'ярів, живописців та скульпторів.

Вознесенський костел у Золочеві

Система укріплень міста – ровів і валів, оточувала центр уже в XV столітті, на пагорбі височіла невелика, проте надійна фортеця, що захищала жителів від набігів татар. Місто успішно зростало, отримавши Магдебурзьке право 1523 року. Але період найвищого розквіту Золочева (кінець XVII – початок XVIII століття) – будується новий замок, закладаються монастирі й дві православні церкви, а також вірменська та парафіяльний костел.

Сьогодні на місці міських валів зробили сквери для прогулянок на зразок краківських і віденських, адже з 1772-го Золочів був у складі Австрійської імперії. Через сто років у місті з'явилася залізниця, а поряд, у селі Сасів, збудували водолікарню, до якої приїздив навіть імператор Франц-Йосиф. Місто стає модним куточком, сюди приїздять люди заможні, а деякі з них залишаються тут жити.

Дивно, але й сучасний Золочів зберіг якийсь курортний кольорит. Мимоволі стишуєш кроки й не поспішаєш, як тут кажуть, „спацеруєш". Вплив польської й австрійської культури відчувається у місті й досі, особливо у старому центрі, де панує вибагливий та неповторний модерн. Будиночки, потиньковані рудим, зеленим, рожевим. Маленькі крамнички, заклопотані господині з кошиками. У Золочеві затишна й фортеця!

Замок у Золочеві

На невисокому пагорбі Купина, де річечка Золочівка зливається з Млинівкою, біліють кам'яні стіни замку. Його збудовано у XVII столітті на замовлення власника цих земель Марка Собеського, того самого, про котрого говорили, що у поході вартий цілого загону.

Фортечні мури просто-таки напрочуд добре збереглися – міцні стіни, розкішний герб володаря, гострі ромби бастіонів і... палацове подвір'я. Собеські розумілися не лише на війні, а й на комфорті! Хоча зараз у палаці працюють реставратори, та чесноти помешкання відразу зрозумілі. Наприклад... каналізація (в Луврі тієї доби, у кращому випадку, користувалася коштовними „нічними вазами"). До речі, з розташування „кабінетів" не гріх було б повчитися й сучасним архітекторам. Собеські слідкували за европейською модою, підтвердження тому – китайський павільйон, яких у Европі було лише три.

Будова кінця XVII століття вдало поєднує впливи східньої культури й місцевих традицій. За Собеських на подвір'ї було розташовано регулярний парк за французько-італійськими зразками, зараз тут зробили чарівний східній садочок з альтанкою й озерцем.

З 1872 року австрійська влада почала використовувати замок як в'язницю та приміщення суду. З 1939 по 1941 рр. у замку було катівня НКВД, потім хазяйнували фашисти.

Олена Романенко
Фото: Галина Шевцева

Пам'яті видатного вченого

Дітройтський Реґіональний Комітет зв'язків і збірки фондів для Українського Наукового Інституту і Катедр українознавства Гарвардського університету повідомляє усіх прихильників, меценатів і жертводавців, що 29 травня 2006 року відійшов у Божу вічність св. п. проф. д-р Омелян Пріцак, видатний учений – орієнталіст, член НТШ, академік НАН України, професор-емерит Гарвардського університету, перший керівник катедри української історії, перший директор Українського Наукового Інституту Гарвардського університету, член і голова Ради Фонду Катедр українознавства, автор понад 500 наукових праць, автор фундаментальної праці „Походження Русі" та багатьох інших видань.

Св. п. Омелян Пріцак народився 7 квітня 1919 року у містечку Лука в Самбірщині. Закінчив Першу гімназію в Тернополі, студіював історію і сходознавство у Львівському університеті, здобув маґістерку і докторат з тюркології і слов'янських студій в Ґеттінґенському університеті, був доцентом, а опісля професором Гамбурґського, Краківського, Варшавського та інших університетів.

Похорон св. п. проф. д-ра О. Пріцака відбувся в п'ятницю, 2 червня 2006 р. з церкви Христа Царя в Бостоні.

Реґіональний Комітет підтримки Українського Наукового Інституту і Катедр українознавства Гарвардського університету перебував у тісних організаційних і приятельських зв'язках з св. п. О. Пріцаком. Прихильники проєктів Гарвардського університету в Дітройті і штаті Мишиґен цінили ідеалізм і невтомну працю видатного українського науковця. В цьому корисному ділі активно допомагали йому подружжя Оля і Ярослав Дужі, а після смерти св. п. Олі Ярослав Дужий, почесний доктор Українського Вільного Університету і співвидавець декількох корисних видань О. Пріцака, продовжує підтримувати Гарвардські проєкти.

Св. п. д-р Омелян Пріцак

Горем прибитій дружині д-р Ларисі Гвоздик-Пріцак, дочці з першого шлюбу Ірині Пріцак і внукам висловлюємо наше глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Д-р Ярослав Дужий

На прощання – „Моя Коломия..."

З глибоким жалем сприйняла вістку Нюаркською-ірвінґтонська громада про смерть Іванни Кононів, – смерть, що звільнила її від терпінь останніх днів. За традиційним звичаєм, релігійними відправами в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку громада відпровадила Іванку у засвіт, а сумівки прощали свою подругу піснею про рідні сторони:

Понад Прутом моя Коломия
Кличе пісня її голосна...

Іванка Кононів – акторка українського театру, жанрова співачка, рецитаторка, авторка гуморесок, виховниця молоді для збереження живої традиції української пісні і слова, а при тому націоналістка/патріотка, глибоко віруюча, ідеалістка. Уродженка Коломийщини – в ранній молодості захопилась театром. Спочатку грала в театральній оркестрі, а згодом прилучилась до мандрівного театру, де й доля звела її з майбутнім чоловіком Юрієм Кононівом, сотником, еміґрантом зі сходу України.

Тоді мандрували театральні групи галицькими селами, давали вистави в читальних залах, а гостинні селяни приймали і гостили їх. Зате у Львові вистави відбувались у великій залі Музичного інституту ім. М. Лисенка, де вдячна публіка з радістю яскраві виступи вітала. Щойно з упадком Польщі (1939 р.) театри перебрали українські актори – і розквітло українське театральне мистецтво в Галичині.

Таким був і життєвий шлях Іванни Кононів.

Після закінчення війни (1949 р.), Кононови виїхали до Німеччини, де ділили долю воєнних біженців, а згодом до Америки, поселились в стейті Ню-Джерзі. Працювали на прожиток, а зміст життя давала громадська праця. Для Іванни Кононів праця з молоддю стала ціллю життя, особливо після передчасної смерти сотника Юрія. Укладала програми для деклямацій і збірних рецитацій молодих адептів мистецького слова на різні громадські святкування. Сама ж продовжувала виступати з піснею і словом на запрошення організацій скрізь по Америці. Постійно збирала пісні, обмінювалась платівками.

І. Кононів була творча і працьовита, людина доброго серця і співчутлива для людської недолі. Та прийшов час, коли фізично не стало сил. Перейшла жити у захисті під особливою опікою Гані Мигаль і Марти Кокольської, але й тут духовно була живою до кінця. Лишились мені згадки про наші колишні телефонічні розмови про ці ж самі рідні сторони, де я народилась, плавала Прутом на дарабах та мандрувала Карпатами. Там же піде вістка про смерть Іванни Кононів з останнім привітом рідній Коломиї.

Дора Рак,
Ню-Джерзі

До життєвого і творчого портрета Ірени Книш

Св. п. Ірена Книш (1986 р.)

Вона ще встигла на свій останній 97-ий день народження 20 квітня ц.р. потримати в руках книжечку про неї саму: „Літературна та громадська діяльність Ірени Книш". В минулому році Львівська міська організація Союзу Українок з ініціативи її голови Богдани Фуртак провела присвячену творчості Ірени Книш конференцію. І всі доповіді, деякі матеріали організатори швиденько віддрукували у цій книжці. Мабуть, відчували, що треба спішити. Так і сталось: 11 травня ц.р. її не стало.

Ірена Книш народилась в 1909 році у Львові. Де б не жила, працювала лише для України, служила лиш українській справі. Заповіла прах свій поховати в Україні). Один коханий чоловік – Зиновій Книш (1906-1999) – чільний діяч ОУН (М), автор 60- книг про український національно-визвольний рух. Один любий син – послідовник її поглядів і життєвої позиції– доктор історичних наук Юрій Книш, професор Монітобського університету, автор майже 100 наукових праць. В Канаді жила в одному і тому ж місті – Вініпеґу.

І лише різноманітними були її творчі зацікавлення: письменник, журналіст, публіцист, літературознавець, мистецтвознавець, етнограф, редакторка, науковий дослідник українського і світового жіночого руху, видавець.

Життя і творчість Ірени Шкварок-Книш має два значимих аспекти: її літературна, дослідницька, публіцистична діяльність, як вагомий внесок в історію національної культури України. З другого боку – вона сама, як непересічна особистість з її індивідуальністю, інтелектом, ерудицією, суспільно-громадськими поглядами, заслуговує бути в пантеоні славних імен українок, життя яких вона так невтомно досліджувала і популяризувала.

Писати Ірена Книш почала, приїхавши в Канаду. А як журналіст, то вибрала собі незалежну газету „Канадійський фермер" де, між іншим, протягом 20 років редагувала „Жіночу сторінку". І не останню ролю у величезних результатах її праці зіграли риси характеру: працездатність, зосередженність, цілеспрямованість. А ще – сприятлива родинна атмосфера взаємодопомоги маленького, але сильного творчого колективу науковців, якими власне і були батьки та син, і в якому захоплення творчою працею домінувало над всім побутовим. В родині і в думці не було будувати свою „канадську" на кшалт „американської" мрії.

До приїзду на американський континент в 1950 р. пройшла добрі життєві та освітні університети. Закінчила Львівський університет, де студіювала славістику. Ще там, у наскрізь зопольщеному закладі, де не дозволялось і слова мовити на рідній мові, долучилась до таємного гуртка українців. З тих пір і до кінця життя все, чим займалась, було пов'язане лиш з українством. Війна поламала все. В роки війни – Львів, Краків, Австрія. Чотири післявоєнні роки – Франція. Там долучається до роботи в Союзі Українок Франції. Її обирають головою цього Союзу. І з того часу – історія і діяльність українського жіночого руху є ведучою в її багатогранній діяльності дослідниці і літератора. Ірена Книш відкрила і описала життя стількох видатних жінок України, що заслуговує на пам'ятник у бронзі. Це Наталя Кобринська, Уляна Кравченко, колишня наречена Івана Франка Ольга Рошкевич, її сестра Михайлина, К. Бурачинська, знаменита Роксоляна.

А хто б узнав про подвиг ще однієї української дівчини, яка опинилась в еміґрації, але все життя теж послуговувала своїй батьківщині, якби не Ірина Книш? Це Ганя Гуменілович (1888-1936), яка народилась в Україні (Калуш, Львівщина), а померла в Канаді (Вініпег), де жила приблизно з початку століття.

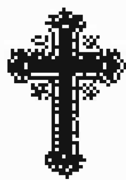
Родина витрачала „княжі дари", допомагаючи бідним українцям в Галичині і Канаді; спонзорувала українських митців, зокрема танцювальний ансамбль Василя Авраменка; через впливових пацієнтів чоловіка лобіювала інтереси Галичини на міжнародному рівні. Завдяки зусиллям Анни Йонкер були створені перші спілки українок в Канаді, які її влились в Міжнародні жіночі організації і т. д.

Окремою книжечкою з'являються дослідження про талановитого українського хореографа, теж фанатасамородка Василя Авраменка (нар. в 1895р. на Черкащині), який першим ще задовго до Вірського захопив весь Американський континент українським народним танцем. Вона перша зібрала матеріял про Авраменка у книжці „Душа народу".

Найбільше прославляла вона подруг- жінок, героїнь визвольних змагань. Це книга „Подвиг Ольги Бесараб", стаття про Олену Степанів (обиди з військової жіночої роти Січових Стрільців), нарис про Олену Телігу (член ОУН, страчену німцями в Києві) та ін. Жінки діяспори, їх громадські організації, починаючи від Союзу Українок і закінчуючи СВУЖО і СКУ, мали б пишатись співпрацею з ними самої Ірени Книш і тими статтями, які їм присв'ячувала протягом майже 50 літ журналістської праці. До слова, це вона зредагувала ювілейний збірник Організації Українок Канади „На службі народу". Проте авторка не обмежувалась лише етнічно-еміґраційними інтересами, писала і про відомих жінок світу. Наприклад, її героїнями були: канадка Аґнес Макфейл, американки Елеонора Рузвельт і Евіта Гобі, ірляндка Мод Гон, пакистанка Алі Хан, індуска Відтая Пандіт (Неру) і т.д.

Як журналіст вона відгукувалась на всі актуальні питання життя громади і була в ті роки (50-80-ті) літописцем української діяспори Американського континенту. До останнього цікавилась подіями в Україні в переказах сина. Цікавилась різними українськими пригодницькими історіями, жадібно читала все, що з'являлось в останні роки про скарб гетьмана Полуботка.

Лідія Коваленко

26 квітня 2006 р. перестало битися серце відомого українського науковця, заслуженого геолога України, одного із головних директорів Львівського Науково-Дослідного Геологічного Центру.

СВ. П.

МИРОНА Ф. СУЛЯ

Залишив невтішними в їхньому горі дружину Еву та синів Олега і Андрія. Впродовж свого життя Мирон Ф. Суль вніс значний внесок в історію геологічних досліджень, що мало велике значення для розвитку економіки України та всього людства.

Земля Йому пухом!

У ШОСТУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої і незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

СВ. П.

ЗЕНОВІЇ НИКИФОРУК

з дому РИБЧУК

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ та ПАНАХИДИ
в дні 14 липня 2006 р. в

РИМІ	в Соборі св. Софії;
	в церкві свв. Сергія і Вакха;
ТОРОНТІ	в церкві св. о. Миколая;
ЛЬВОВІ	в соборі св. Юра;
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ	в катедральному храмі;
ГОРОДЕНЦІ	в церкві Успення Пресвятої Богородиці;
	в церкві св. о. Миколая;
ЖИДАЧЕВІ	в церкві св. Вознесіння;
АВСТРАЛІЇ	в катедральному храмі;
НЮАРКУ, Н. ДЖ.	в церкві св. Івана Хрестителя;
КЕРГОНКСОНІ	в церкві Пресвятої Трійці;
СТЕМФОРДІ	в каплиці Семінарії св. В. Великого;
НЮ-ЙОРКУ	в церкві св. Юрія
17 липня ц. р.	год. 7:45 ранку.

За вічний спокій душі незабутньої для нас Зеновії
просить про Ваші молитви.

РОДИНА

До сороковин відходу у вічність Зиновія Савицького

(26. XI. 1912 – 30. V. 2006)

Св. п. Зиновій Савицький

30 травня 2006 р., на 93-му році життя, відійшов у вічність Зиновій Савицький, життя якого у бурхливому XX столітті віддзеркалювало долю особливого покоління – еміграції Другої світової війни, котра, вибравши волю на Заході та живучи далеко від рідного краю, не забувала своєї відповідальности перед українським народом, і дала зі себе так багато для збереження української ідеї в діяспорі.

Зиновій Савицький народився у повітовому місті Бібрці, коло Львова, як єдина дитина Людмили з Левицьких і о. Йосифа Савицького. В 1913 р. родина переїхала до Стрия, де батько став катехитом у державних школах, а мама вчила гри на фортепіяні в Музичному інституті ім. Лисенка. Після гімназії юнак поступив на правничі студії до Львівського університету, де в 1936 р. одержав диплом маґістра.

Від 1925 до 1935 р. був учнем Музичного інституту ім. Лисенка. Від 1936 року працював в Українському Центробанку, а відтак, коли в 1939 р. прийшли більшовики, на Львівському радіо.

В 1943 р. одружився з Теодозією Клюфас, а в березні 1944 р. виїхав на Захід з дружиною та мамою. На еміґрації Теодозії і Зиновієві народилося двоє дітей – Юрій і Аніса-Гандзя. В 1949 р. Савицькі прибули до Америки і оселилися в місті Ютика, Н. Й., де прожили до 1982 р. 30 травня 1953 р. померла Людмила Савицька. Зиновієві довелось працювати на фабриках. Щойно в 1964 році, опанувавши англійську мову і здавши спеціяльний іспит, З. Савицький дістав працю адміністратора в бюрі Суспільної опіки. Працював там до 1982 року, коли пішов на пенсію.

Під час перебування в Ютиці Савицькі брали активну участь в житті української громади міста. Були членами Української католицької церкви св. Володимира Великого. З. Савицький виступав на концертах з нагоди українських національних свят, акомпаніював співакам та музикантам. Теодозія Савицька довгі роки провадила Стипендійну акцію СУА.

Проголошення незалежности Україною принесло Зиновієві Савицькому велику радість. Подружжя Савицьких два рази відвідало Україну.

Після смерти дружини Теодозії 9 травня 1998 р. З. Савицький зайнявся розповсюдженням в Америці книжки „Приватна дівоча гімназія „Рідної школи" УПТ-ва ім. Кокорузів у Львові", появі якої св. п. Теодозія Савицька присвятила останні роки свого життя.

З. Савицький теж співпрацював з дослідниками з Історико-меморіяльного музею Михайла Грушевського у збиранні та уточненні біографічних матеріялів про Марію Вояковську, дружину Михайла Грушевського, та її рідню.

Глибоке прив'язання З. Савицького до родинних коренів зворушливо описав його племінник Роман Савицький мол.: „Фотоальбоми стрийка і тети можна було не лише оглядати, а в їхнім прикладнім порядку хіба подивляти. Там уважно вписані пояснення, прізвища, роки, щоб ненароком не полетіли всі вони з вітром у забуття".

До останніх днів життя Покійний цікавився подіями в Україні та громаді, виховав дітей та внуків в українському дусі, був гордий за свого внука Данила, який після закінчення університету працював в Україні у справах приватизації. Внучка Христя в тих же роках робила досліди в архівах Києва та Харкова для маґістерської праці з ділянки української історії. Син Юрій був спостерігачем на виборах у Донецьку 26 грудня 2004 року.

Панахида за св. п. Зиновія Савицького була відслужена 2 червня, а похоронні відправи відбулися 3 червня у катедрі св. Володимира у Стемфорді, Кон. Тлінні останки спочили на українському цвинтарі св. Андрія у Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Залишились у глибокому смутку син д-р Юрій Савицький, донька Аніса-Гандзя Мицак з чоловіком Юрком, внучка Христя Гладка з чоловіком Ольком, внук Данило Савицький з дружиною Наталією, внук Максим Мицак, правнучки Оленка і Рома Гладкі, кузинка Ксеня Антипів, ближча і дальша родина в США, Канаді і Україні.

Замість квітів, можна зложити пожертви на Український музей в Ню-Йорку (Ukrainian Museum, 222 E. 6th St., New York, NY 10003. Memo: „Zynovij and Dr Teodozia Sawyskyj Memorial Fund"; на Український Католицький Університет у Львові через Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave, Chicago, IL 60622-4828. Memo: „Rev. Josyf, Ludmila and Sawyskyj Memorial Fund"; або Стипендійний фонд СУА (UNWLA Scholarzhip Fund, 171 Main St., P. O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024, Memo: „Dr. Teodozia Sawycka Memorial Fund").

Ґандзя Савицька-Мицак

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець
забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail: lvstaruch@aol.com

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 240, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment Tel. (973) 335-

LAW OFFICES OF

ZENON B. MASNYJ, ESQ.

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей Real Estate/Coop Closings (fee for Condo/Coop Purch. in Manh. only is $1000)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіційні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

Д-р ТЕОДОЗІЙ КРУПА
Психіатр
138 W. Hanover Ave., Morristown, NJ 07960
Tel.: (973) 539-0253; (973) 539-4937
Приймає за попереднім домовленням

КАРДІОЛОГ

ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC

Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.

Єдиний україномовний „Interventional" кардіолог в NY і NJ.

НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ

Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave.	1432 Hylan Blvd.
Roselle, NJ 07203	Staten Island, NY 10305
(908) 241-5545	(718) 351-9292

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
Тел. до Олексія: (609) 747-1382 або
e-mail oktband@yahoo.com
website www.fatamorganaband.com

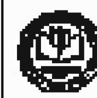
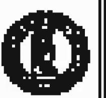
УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • (212) 228-3029

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ARKA
Нитки, ткання до вишивання, писанкові приладдя, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail: dumamuse@aol.com

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

Направляємо!!!
різного роду дахи і „siding".
Tel.: (732) 246-2558

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ „СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

KARPATY
Export • СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY • Import Ltd.

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!